6. Årg. APRIL 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*30 Lästmakaregatan 4 tr.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

F. C. H. Dreyer. Dr. Hewett. A. B. Glover. A. Jennings, A. R. Saunders. A. Lutley. Miss E. French, Miss A. Hoskyn. Miss E. Higgs. Mrs. Dryer. Mrs. Saunders. Miss J. F. Hoskyn. Miss C. Gates. Miss E. Gauntlett.

Nellie Saunders. Geo. Saunders. Hedley Glover. Hope Glover.

Räddade missionärer från Shansi.

Innehåll:

Glädjande underrätteiser från vårt missionsfält. — Icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna. — Lif i klippan. — Delaktigheten i hans lidanden. — Jessie och Isabel Saunders, 2:ne af barnmartyrerna i Kina. — Bref från Hilma Tjäder. — Redovisning. — Notiser.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Glädjande underrättelser från vårt missionsfält.

Missionär *Henrik Tjäder* skrifver från Shanghai den 6:te februari:

»*Evangelisten* **Chang** *med familj vid hälsa i Si-ngan. De tänka vid det kinesiska nyåret återvända till sitt hem i Shansi.*

Evangelisterna **Kung** *och* **Iao** *hålla gudstjänster i Pu-cheo och Liu-Kin.*

Inga kristna ha dödats i våra distrikt.

»*Min själ lefve och lofve dig, och dina rätter hjälpe mig!*» Ps. 119: 175.

Icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna.*

Af dr *G. Bergström.*

»*Likasom människosonen icke har kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och gifva sitt lif till lösen för många*». Matt. 20: 28.

Jesus har i föregående vers sagt: »Den, som vill vara främst ibland eder, han vare eder dräng». Det är mycket af världens storhet, som vi för Jesu skull måste försaka, men *en* storhet kunna vi alla få, om vi vilja taga emot den. Vi kunna bli Jesu lärjungar och få tjäna och vara med om världens frälsning som han. Därför gaf Jesus sitt lif. Därför arbetar han på våra själar för att få bort all den egenvilja, som hindrar oss att lämna våra lif och gifva ut oss att tjäna. Därför sätter han oss på prof och lidande för att gifva oss Lammets sinne och lära oss de heligas tålamod och tro. Vi skola i evighet prisa honom därför. Ur denna död skall springa lif. »*Om hvetekornet dör, bär det mycken frukt.*» När Jesus kallade sina lärjungar att gå ut och göra alla folk till lärjungar, tillade han löftet: »Och se, jag är med eder alla dagar till världens ända». Han har därmed mött alla invändningar, som kunna göras mot vår oduglighet och alla mötande svårigheter, med sin mäktiga försäkran, att han själf vill svara för allt: »Se, *jag* är med eder alla dagar till världens ända.» Den enda fara, som finnes, är, att vi förgäta detta och söka vår hjälp af någon annan än Jesus. Jesus vår enda visdom, Jesus vår enda rättfärdighet, Jesus vår enda helgelse, Jesus vår enda förlossning. Intet i oss, allt i Jesus, Jesus allena. O, hvilken nåd, att han bjudit oss: Förblifven i mig! Detta är segern, som öfvervinner världen.

När Jesus sände Petrus och Johannes att göra tillredelser för påskalammet, heter det, att lärjungarna gjorde, »som Jesus befallt», och att »de funno allt, som Jesus sagt». Se där hela hemligheten af att tjäna Jesus. Deras egna invändningar voro försvunna, de hade blott Jesu ord att gå efter, intet annat, men det var nog. Och när de gingo på Jesu ord utan att fråga efter något annat, funno de allt vara, »som Jesus sagt». Ja, Jesus är trofast, densamme i går och i dag och i all evighet, densamme för Petrus och Johannes, för apostlar och martyrer som för oss. Hur ha ej alla Jesu tjänare fått erfara, att han hållit *allt*, hvad han sagt, och hur har ej detta gått i allt härligare fullbordan, ju ifrigare de blifvit att i tron på hans ständiga närvaro taga vara på allt, hvad Jesus befallt, för att lyda honom, hvad det än månde kosta.

En engelsk tidningsreferent sändes nyligen af sin tidning att interviewa från Kina hemkomna missionärer. Han kom nedslagen åter till sin tidnings redaktion och sade: Det folket kommer man ingenstans med. De ha ett bibelord till svar på allt, hvad man frågar, och till försvar för allt, hvad de gjort. Pris ske Gud för hans barns enfald och lydnad! Det är ingen idealvärld, hvari vi lefva, som skalderna och många »estetiska» kristna vilja påstå. Guds ord vet blott af en värld, som är fallen i synd, och som behöfver Jesus, för att ej gå för evigt förlorad. När världens visa bjuda oss att låta hednafolken vara i fred, svara vi, att Guds ord säger oss, att de äro afgudadyrkare. De ha inga bönesvar, ingen frid och intet ljus, som vi ha i den uppenbarelse, vi i ordet fått af den lefvande Guden. De ha ingen kärlek, emedan de älska sitt lif och icke känna Jesu kärlek. De äro orena och känna ej den salighet, som ligger i löftet, att »de renhjärtade skola se Gud», se Gud i skapelsen, i lifvet, i naturen, i historien, i hjärtat, i det ljus, som lyser hvar människa, som kommer i världen. De äro *utan hopp* och ha ingen framtid. Mörker bakom dem, mörker framför dem. Sist sägas de vara *utan Gud*. Utan Gud i sin ensamhet, utan Gud i sin sorg, utan Gud i sin hjälplöshet, utan Gud inför döden.

Hvem möter den sorg, som aldrig kan lättas i bön, den synd, som aldrig får rening vid korset, det hjärta, som aldrig får svar på sin oförstådda längtan. Se, där är världen utan Jesus. Och Kinas sorg är just denna sorg. De veta ej där, hvad kvinnan kan blifva genom Jesus. Där är synd och skam, där är skuld och tårar, där äro spöken och fruktan, och ingen visdom skrämmer dem bort, och inga murar hålla dem ute. Hvem räknar tårarna och jämmern, hvem ser in i hjärtats bäfvan för de mörka makterna, som nalkas i döden? Hvem rycker från den starke hans rof? — — — — —

Skulle ej Guds kärlek vaka öfver varelser, som han gifvit lif? Skulle ej Fadern ännu ha hjärta för sonen, som förslösade sitt arf och gick bort i det främmande landet?

Jo, Gud vare lof, att ett öga ser allt och ett hjärta klappar af evig kärlek äfven för Kina. Därför stråla bibelns löften äfven öfver detta land. Hur det strålar, liksom af morgonrodnadens ljus, hos Esaias, hur det jublar i änglasången om »den stora glädjen, som allt folk vederfaras skall», hur det brinner i våra hjärtan af längtan och lust vid Jesu tal om »de andra fåren, som han skall föra härtill,

* Missionsföredrag i Arboga stadskyrka vid möte för Sv. missionen i Kina den 14 mars 1901.

att det skall bli ett fårahus och en herde». Hur flammar ej Paulus af eld, då han talar om, att han är gäldenär både åt greker och barbarer, både åt visa och ovisa! Hur brinner han ej af längtan att få samla själar och tända denna längtan hos oss, då han frågar: »Hur skola de höra, utan att någon predikar, och hur skola de predika, utan att de varda sända?» Svara du!

Gud vare lof, vi behöfva ej vänta på denna sändning, när Jesus säger: *Gån ut!* Och hvem som vill vara med och gå ut, på hvad sätt han kan gå, antingen i kroppen eller i anden, han skall få se Guds härlighet öfver hednafolken, och det skall äfven ur dem uttagas en skara åt Gud, »till ett namn och till lof och till ära».

Den, som känner, hur Guds rike gått fram genom världen, han vet, hur saltet och ljuset ha verkat genom Jesu vittnens lif, som gifvits i döden. Öfver alla helgons grafvar stå i gyllene skrift orden:» Den, som mister sitt lif, skall vinna det». — Andra strängar börja klinga, andra tankar vakna, hjärta efter hjärta börjar brinna af helig eld, och synden gömmer sig åtminstone i skam, där den ej smälter i ångertårar, hvar Guds vittnen gå fram och gifva sina lif, som Jesus gaf sitt. *Världen* födes på nytt i enskilda själar, som i sin tur bli ljus och sprida ljuset till nya släkten genom att i Jesu efterföljd gifva sina lif. Gråt ej öfver martyrernas död! Det gryr en ny morgon öfver Kina. Men mät ditt lif efter deras lif, och fråga, om du börjat lefva i sanning.

Nej, låtom oss gråta som Jesus. Han grät öfver Jerusalem, han grät öfver döden, som är syndens lön. Men till kvinnorna, som gräto öfver att *han* skulle dö, sade han: »Gråten icke öfver mig, utan öfver eder själfva och öfver edra barn.» Han gråter öfver det, som är främmande för hans kärlek. När han före sin himmelsfärd utsänder sina lärjungar med budskapet, att han är uppstånden till världens lif, sänder han dem *först* till Jerusalem. Hvarför först dit? Därför att där hade de tagit hans lif. Där skulle de först höra hans nådesbud till världen. Hvar skulle Jesus först visa sin nåd i dag, om ej i Kina? Hälsen Petrus, som förnekat mig. Hälsen Kina, som dödat mina vittnen. O, Jesus, tack, att du är densamme i går och i dag och i all evighet!

Låtom oss tacka honom för denna underbara kärlek! Hur skulle vi kunna tacka honom annat än genom att gifva våra lif och försaka allt för att följa honom? Din kärlek visar sin art genom hvad du försakar för din älskade. Så mycket är din kärlek värd. Hur mycket har du försakat för Jesus?

Svara på denna fråga ensam, i stillhet inför Gud och låt hans Ande gifva dig svaret. Den, som fått mycket förlåtet, älskar mycket. Bed om att du får lära känna Kristi kärlek, och ju mer han blir för dig, dess mer ger du dig ut för honom. Blir Jesus ditt allt, då har du af Guds nåd fått missionssinne.

Hvem är det, som går med för att gifva ljus åt Kina och bära Jesu glada budskap till dem, som sitta i mörker och dödsskugga där? Det är en sång, som du kanske ofta har sjungit:

Framåt, framåt går ett tåg,
Växande som hafvets våg.
Från de vida fält och städer
Kina till hans fötter når.
Israel uti hans kärlek
Nu en säker tillflykt får.

Ser du ej, hur de vinka dig? Kanske det tåget, du är med i, går i en motsatt riktning? kom då öfver och var med oss. Vi ha mycket bättre än du. Vi få följa Jesus.

Ja, Kina skall ej blott till namnet blifva ett »morgonrodnadens land». Dess fattigdom, ödslighet och nedslagenhet, dess vantro och främlingshat och mörka misstankar och falskhet skola försvinna för Jesu kärlek, som mörker för dagens ljus.

Där skall bli en ungdom med renade tankar och ljusa mål och själfförgätna offerlif. Där skall bli hemlif, där barnen på mödrarnas knä lära sig bedja i Jesu namn, och där kvinnan ej mer behöfver längta efter att dö utan i hemmets kärlek börjar andas den renade luft, som är en förgård till himlen.

Där skall blifva en bildning, som i Buddas och Konfusii höga sedelära upptagit den heliga elden och kraften af Jesu lif och ande. Där skall blifva en politik, som ej längre i hvarje främmande folk ser demoniska varelser, som lura på Kinas fördärf, utan är glad att känna sig ha fått sin plats, sitt verk och sitt mål i den stora syskonskara, som arbetar på den tempelbyggnad, hvari världarnas Herre och Jesu Kristi Fader en gång i evig härlighet skall bo, under lofsånger af frälsta folk »från fjärran och från norr och från hafvet och från Sinims land».

Hvem vill ej prisa dem lyckliga, som fått kallelsen att gå ut och göra Jesus känd i Kina? Hvem vill ej bära deras bördor, bedja för dem och uppmuntra dem att ej tröttna i striden? Lycklig den, som fått gå ut, och lycklig den, som får vända åter till sitt arbete i Kina. Men också lycklig en hvar, som får öppna himmelens dörrar och genom sin tro, sin kärlek, sitt arbete och sin bön draga ned den osynliga världens kraft öfver de älskade därute.

Och det är ej med detta arbete i Jesu tjänst som med vårt arbete på jorden. Ju mer vi gifva Gud, dess mer få vi öfver. Kärleken till hednaländerna skall öfverflöda, — kanske utan att vi veta därom, — för alla kärlekens uppgifter här hemma. Det är ju blott Jesu kärlek, som aldrig vänder åter, och det är denna kärlek, som i vårt missionsarbete är vår kraft och vårt lif.

Och när en gång alla riken på jorden ha blifvit hans, på hvars rike ingen ända skall vara, då möta vi åter de kära, som före oss lagt ned sina lif, då äro vi inne i den härlighet, som Jesus lofvat efter lidandet — det korta och lätt öfvergående — och arbetet härnere, och hvarom vi läsa i Upppenbarelsebokens 7 kap. 4—11 vers, där vi sist böja oss i bön:

»Och jag såg en stor skara, som ingen kunde räkna, af alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stående inför tronen och inför Lammet, klädda i hvita, fotsida kläder, med palmer i sina händer, och de ropade med hög röst och sade: Frels-

ningen är vår Guds, som sitter på tronen, och Lammets. Och alla änglarna stodo omkring tronen och omkring de äldste och de fyra djuren, och nedföllo på sina ansikten inför tronen och tillbådo Gud, och sade: Amen, lof och ära och vishet och tacksägelse och pris och makt och starkhet tillkomme vår Gud i evigheters evighet. Amen».

»Och en af de äldste svarade och sade till mig: Hvilka äro dessa, som äro klädda i de hvita fotsida kläderna, och hvarifrån hafva de kommit?»

»Och jag sade till honom: Herre, du vet det, och han sade till mig: Dessa äro de, som komma ur den stora bedröfvelsen, och de hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod. Därför äro de inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel, och den, som sitter på tronen, skall bo öfver dem. De skola icke mera hungra eller törsta, icke heller skall solen eller någon hetta falla på dem. Ty Lammet, som är midt för tronen, skall vårda dem och leda dem till lefvande vattukällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.»

I himlen inför Lammets stol,
Där Lammet själf är Sions sol,
Jag hör den nya sång
Utaf en hvitklädd skara stor,
Som sjunger i en högre kor
Vid gyllne harpors klang.

Salighet honom, som sitter på tronen,
Salighet Lammet, den enfödde Sonen.
Amen, lof, pris, tack och vishet och ära
Vare vår Gud, vare Lammet det kära.

Amen.

Lif i klippan.

Den katolske munken *Valignani* lefde i slutet af 1500-talet. I trettio år arbetade han på ön Macao, som redan då var en portugisisk besittning, i förhoppning att kunna intränga i det den tiden för främlingar alldeles stängda Kina. Blickande utöfver hafvet mot sin längtans och sina böners land säges han hafva utropat: »Klippa, klippa, när skall du öppna dig?» Han dog utan att hafva sett uppfyllelsen af sina böner och ligger begrafven på Macao ej långt från sin föregångare Xaviers graf, hvilken äfven han var en af de många, som nitälskat och arbetat för Kinas frälsning. »I tron hafva alla dessa dött, då de ännu icke hade fått ut löftena, men sett dem fjärran ifrån och hälsat dem, bekännande sig vara gäster och främlingar på jorden.» Ebr. 11: 13.

»När skall du öppna dig, klippa, klippa?»
Så ropar munken med själ i brand,
Med bön och längtan han städs ses blicka
Mot otillgängliga Kinas strand.

Hvad hjälpa väl Valignanis böner,
Hans nit, hans kärlek, hans tro, hans hopp?
— I synd och mörker gå Kinas söner,
Och stängda portar ej springa opp.

Hans stämma tystnar, hans öga brister,
Hans verk fullbordadt, — han hvila får.
Men han bönhörelsen icke mister,
Den kommer — efter tre hundra år.

Se, Kina vaknar ur långa dvalan,
Guds öga vakar, han öppnar väg
För dem, som föra hans kärleks talan.
— Var munkens bön väl förgäfves, säg?

Och åren skrida, och Gud förnyar,
Förstärker, ökar de sändebud,
Som öfver Kina i städer, byar
Förkunna frälsningens glada ljud.

Nu morgonstjärnan går upp i öster
För månget famlande, vilset sinn',
Från böjda hjärtan det höjes röster,
Som bjuda Jesus att komma in.

Guds rike växer, — den klippan fasta
Har brustit inför Guds kärleks makt.
Från lögn och vantro de själar hasta,
Som Fadren Sonen har underlagt.

* * *

En dag har kommit med blod och fasa,
Se, klippan darrar och *sluter sig.* —
Ut Kristi vittnen, ty vildt de rasa
Mot dem, som vandra på Jesu stig.

Med trötta steg och med tunga hjärtan
Gå korsets stridsmän från Kina bort.
De *måste* gå, men hvem täljer smärtan,
Ty såningstiden dem synts så kort.

* * *

Nu blicka tusenden bort mot Kina,
Nu höjas röster från jordens rund.
Säg, bildas icke en bönemina,
Som spränger klippan, och då i grund.

Se fram med hopp, ty där djupast inne
I klippan spirar ett lifvets frö.
Guds ord, Guds Ande och nyfödt sinne,
De hafva lifskraft, som ej kan dö.

När utaf stammar, och folk och släkter
Skall stå för tronen en skara stor
I hvita, blodtvagna, rena dräkter
Och prisa Lammet i högre kor,

Då skall där finnas en frälsad skara,
Som Gud från Kina har tagit ut.
Till härligt lof skola då de vara
Och aldrig tager det lofvet slut.

Jane af Sandeberg.

"Delaktigheten i hans lidanden."

En Kinamissionär (fru H. Broomhall) skref med anledning af fjolårets oroligheter från Shanghai (den 25 november) bl. a. följande:

»Den förfärliga ödeläggelse, som öfvergått missionärerna och de infödda kristna, förefaller nästan som ett för heligt ämne att skrifva om. Vi skulle i sanning vara förkrossade, om vi ej påminde oss den eviga fullvikten af härlighet.»

Dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död. Det är ett stort ansvar att ha blifvit kvarlämnad såsom Kinamissionär. Vi önska, att kära vänner hemma måtte bedja för oss därom, att vi må blifva uppfyllda med helig frimodighet och innerlig kärlek till detta arma folk.

— — Guds ord är dessa dagar oändligt dyrbart. Det öfverflödar af tröst och uppmuntran. Om djäfvulen tror, att han försvagat vår sak i detta land, har han gjort ett misstag. Aldrig har önskan att vinna detta folk för Kristus varit större än nu. Man känner, att de senast förflutna månadernas erfarenhet kommer att trycka sin stämpel på det arbete, hvilket vi under de kommande dagarna kunna äga förmånen att få göra. »Delaktigheten i hans lidanden» leder oss till att närmare fatta, hvad det i verkligheten innebär att vara »Guds medhjälpare».

(Ur »The Christian».)

För de unga.

Jessie och Isabel Saunders, tvenne af barnmatyrerna i Kina.

Af deras moder, mrs *Isabel Saunders*.

Mina älskade unga vänner, jag har blifvit ombedd att omtala något för eder om vår älskade Jessie, som nu är i himmelen. Hon föddes i Kina den 12 april 1893 och var alltid ett friskt och muntert barn. Jag minnes ej, att hon för sjukdoms skull varit sängliggande någon enda dag. Hon var mycket förtjust i djur och tyckte mycket om att få rida på åsna; hon red utan fruktan genom en kinesisk stad. Hos de infödda kristna var hon en stor favorit; hon tycktes alltid se den ljusa sidan af lifvet och var så kärleksfull och älskvärd.

Hon lärde sig tidigt att älska Jesus och tyckte mycket om sånger och berättelser ur bibeln. Hon var särdeles glad, då jag upprepade en liten sång, som började: »Jesus, som bodde ofvan skyn», och var alltid så ledsen, att Jesus måst lida så mycket för oss. Hon sade ibland: »Då jag får se honom, skall jag se efter märkena af spikarna i hans händer och fötter».

Hon tyckte mycket om att tala om Jesu återkomst och väntade den på ett helt naturligt sätt. Vi ämnade på våren följa henne och hennes lille bror Georg till Chefoo, (Kina Inland Missionens skola för missionärernas barn) och för hennes älskande natur var tanken på att lämna hemmet icke lätt. En dag hörde vi henne säga till sin bror: »Kanske vi ej behöfva resa till Chefoo, Jesus kan komma innan dess.» En annan dag, då hon talade om samma ämne, Herrens snara återkomst, sade barnen: »Då vi höra basunen ljuda i skyn, springa vi fort in, så att vi alla få upptagas tillsammans.» Jessie var alltid färdig att höra en berättelse ur bibeln, och särskildt tyckte hon om att höra om Jesu uppståndelse. Hennes lif i Kina tillsammans med sin bror Georg och hennes två små systrar, Nellie och Isabel, var mycket lyckligt.

Hon var så glad att sitta bredvid mig på »kangen», (en murad upphöjning i rummet, som begagnas till bädd i Kina) under det jag talade med de kinesiska kvinnorna om Jesus och hans kärlek. Då vi gingo förbi folket på gatan, sade hon ofta: »Tror mamma, de hafva hört om Jesus?»

Den tiden kom dock, då vi måste bryta upp från vårt lyckliga hem. O, det skedde så hastigt och oväntadt! Den 26 juni 1900 tillbringade vi dagen såsom vanligt. Jag var sysselsatt med att göra aprikos-marmelad för vårt vinterbehof. Sedan barnen druckit té och haft sin vanliga lekstund samt badat, brukade vi sjunga en sång och läsa något, innan de somnade. Ämnet »I en blick för dagen» var just den dagen: »Jesu korsfästelse», och då jag lämnade barnen i deras bäddar, betraktade lilla Jessie ännu taflan öfver Jesus på korset. Under det miss Guthrie, mr Jennings, min man och jag i aftonens svalka sutto ute på vår gård, kom vår infödde medhjälpare och berättade oss, att elaka människor höllo på att bränna upp vårt hus och vår predikolokal inne i staden. Då vi anade, att de snart skulle komma äfven till oss i utkanten af staden, gingo vi in och bådo Gud om ledning. Vi visste, att vi voro i hans händer, — »en mycket säker plats att vara på under alla förhållanden» voro de sista ord, vi erhöllo utaf den käre mr William Cooper i hans sista bref. Under det vi lågo på våra knän, började folkmassan på att närma sig oss och kasta stenar o. d. inpå gården. Vi togo hastigt barnen ur deras bäddar, där de sofvo så fridfullt; vi flydde genom en port, och genom att gå en lång omväg uppnådde vi en annan utaf stadens portar och gingo till mandarinen. Han sade, att han ej kunde göra något för oss och rådde oss att i all tysthet lämna staden i dagbräckningen, hvilket vi gjorde. Detta var början till en lång, lång resa, full af faror och besvär. Vår lilla Jessie uppmuntrade oss ofta genom sin enfaldiga tro. Hon påminde oss, att Jesus gick före oss. En dag, då vi voro i ett kinesiskt värdshus och en hop boxare anföllo oss och behandlade oss illa, bådo vi; då sade Jessie: »Håll på att bedja, mamma!» Jag svarade henne: »Älskling, låtom oss alla bedja i våra hjärtan; vi äro så trötta.» Då sade hon åter: »Bara en gång till, mamma», och efter den bönen lämnade folket gården på värdshuset. O, huru hennes ögon glänste, då hon sade: »Jesus har skickat bort dem.» Då vi på vägen blefvo frånröfvade allting, till och med de flesta af våra kläder, och då vi vandrade framåt på våra nakna, såriga fötter i den brännande solhettan, utan något skydd för våra hufvuden, blefvo vi grymt behandlade. Stenade och slagna, ofta hungriga och törstiga fingo vi många nätter sofva på bara marken i fria luften. Det var då en tröst att veta, att Jessie icke tänkte med bitterhet på detta stackars folk, som behandlade oss så. Hon sade då: »Om de älskade Jesus, skulle de icke göra detta.» Många gånger påminde hon oss, att Jesus ofta var hungrig och icke hade någon plats att luta sitt hufvud till. Då de togo våra kläder, sade hon: »De togo äfven Jesu kläder, då de hängde honom på korset.» En dag fingo vi vår

bostad i ett stall, och då vi lade barnen i stenkrubban, var Jessie mycket klen; hon såg då upp och sade mildt: »Jesus föddes på en sådan plats som denna.» Denna tanke tycktes hjälpa henne mycket. Hon talade ofta om de infödda kristna, upprepade deras namn i bön och uttalade sitt hopp, att de icke skulle blifva skadade eller dödade. Sedan vi varit en månad på väg, tog den gode Herden vår lille älskling, Isabel, till sig i himmelen. Hon hade varit så tålig och afsomnade så fridfullt, vi kunde endast glädjas, att hon var i trygghet för evigt. En vecka senare följde Jessie sin lilla syster.

Hon var mycket utmattad och trött, men så tålig. Under de sista dagarne yttrade hon ofta: »Mamma, jag önskar en bekvämare plats.» Jesus hörde hennes önskan och förde henne till den sköna plats, som var beredd åt henne. Hvilket härligt utbyte från vår förskräckliga omgifning till hans egen närhet. Ehuru vi djupt sakna våra älsklingar, få vi icke önska dem tillbaka; de förblifva dock ännu våra små flickor. Georg och Nellie säga ofta: »Vi äro ännu fyra, två i himmelen och två på jorden.» Då Jesus kommer och tiden är kort härefter, skall han föra dem med sig. (1 Tess. 4: 14.) Då Jessie tillfrågades, hvem hon älskade mest, svarade hon: »Jesus.» Älskade unga vänner, hvem älsken I mest?

Jesus älskar eder; han dog för eder och är nu i himmelen för att bereda rum åt eder. Han skall komma igen. Ären I färdiga, då Jesus kommer? Gören I något för honom?

Bref.

Shanghai den 20 febr. 1901.

Dyre missionsvänner!

Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder alla!

»O, hvilket djup af rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar! Ty hvem har känt Herrens sinne? Eller hvem har varit hans rådgifvare? Eller hvem har gifvit honom något förut, så att det skulle varda honom återbetaldt? Ty af honom och genom honom och till honom äro alla ting. Honom vare ära i evighet! Amen.» Rom. 11: 33—36.

Vid denna tid kännes det mer än vanligt ödsligt att vara skild från våra vänner i Herren i norra Kina. Kineserna firade sin nyårsdag i går — högtiden varar för öfrigt i många dagar — och vi bruka då på missionsstationerna ha gästabudsdagar i dubbel bemärkelse, utdelande andligt och lekamligt godt efter den nåd Gud gifvet. Herren låte oss härnäst få högtidlighålla nyår i Shansi, sitt namn till berömmelse! Vi tro, att han skall gifva oss denna vårt hjärtas önskan, och glädjas däråt i hoppet. På samma gång känner man sig manad att ropa: utrannsaka oss Gud och se till, om där möjligen skulle vara någon själfvisk bevekelsegrund, hvarför vi längta att återvända, och fyll oss med mera kärlek till dig och till odödliga människosjälar! Vänner, det är *viktigt*, att vi hvar och en verka ett verk, som kommer att bestå i eldsprofvet. Ibland bete vi oss, som ömmade vi mera för folkets nöd än Herren själf, och dock hvad är vår kärlek mot *hans*. Gud har *fridens* och icke ofärdens tankar om kineserna, och han vill gifva dem *framtid* och *hopp*. Låtom oss likt Abraham tro i förhoppning, där ingen förhoppning är, ja, blifva *starka i tron, gifvande Gud äran*. Eller äro icke bibelns löften för kineserna, är Gud icke deras Gud? Jo, visserligen.

I lång tid ha fredsunderhandlingar pågått härute utan något nämnvärdt resultat. En engelsk major Hogg — på Jesus troende — hvilken med sitt regemente ligger här i staden, har fått order att förse detsamma med tillräcklig ammunition och vara redo att hvilket ögonblick som helst draga i fält. Herren lede allt till en god utgång! Såsom något glädjande kan jag meddela, att nära 13,000 tæl insamlats af de utländska handelshusen härstädes för de nödlidande i Shensi. Som I veten, råder en fruktansvärd hungersnöd i landets norra provinser. Vi ha nu tillfälle att samla glödande kol på våra fienders hufvud, väl oss, om vi taga det i akt.

Sedan jag sist skref, hafva flera infödda bröder från Shansi kommit hit ned och berättat om förhållandena däruppe. Deras vittnesbörd äro egentligen blott ett upprepande af hvad vi förut hört. En af de första, som anlände, var en gammal man från staden Lin-kin i Haicheo distriktet. Strax förut, innan han anträdde sin vandring, deltog han i »lipai», eller hvad vi kalla »möte» i P'u-cheo, ledt af Kung-shuen-tao, en nitisk Herrens tjänare, som ofta omnämnts i våra bref. Hvilket glädjebud! Låt oss nu i outtröttlig förbön stödja den kämpande lilla syskonskaran däruppe!

Den sista kvarlefvan af missionärer i Shansi har nu lyckligt uppnått Hankow. Bland dem är en svenska: fru Ögren med två små barn — maken och fadern, deras jordiska stöd, dog i P'ing-iang-fu efter rysliga lidanden, förorsakade af de mångfaldiga hugg och slag, han lidit af boxarne, tillika med hunger, fängelse och mycket annat ondt — de öfriga äro: herr Mc Kie, fröken Chapman och fröken Way. Br. Linders f. d. medhjälpare, Kiao, är dem följaktig. De hafva ej rönt mycken välvilja under resan genom Shansi och Honan, där folket ännu är främlingsfientligt. Inkomna i Hupeh blefvo de däremot vänligt bemötta, tack vare den gode vice-konungen Chang-chï-tung.

Mr Frost, C. I. M:s direktör i norra Amerika, är här på besök och gör ett ovanligt godt intryck på oss alla. Hans uppträdande och tal är ljufligt och med salt bemängdt. Ack, att det i sanning kunde sägas om mig och dig också!

Nästkommande 16 mars hoppas fru Folke få afresa med sina tre små barn till Sverige. Br. Folke är fortfarande i Kalifornien. Tänken på oss inför Gud, en svag och liten hop, utsatt för fiendens glödande pilar. Gud gifve eder sin nåd, då I ropen och klagen! Och glömmen ej att vara tacksamma och lofva honom, den prisvärde!

Farväl i dag! Kära hälsningar från alla syskonen.

Eder ringa vän
Hilma Tjäder.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Mars månad 1901.

N:o		Kr. Ö.
413.	»Senapskornet», Sigtuna gen. G. N.	7: 70
417.	Sparbössemedel från K. F. U. M. söder	10: —
418.	G. J., Stora Mölarp, Tranås	50: —
419.	L. E., Stockholm	5: —
421.	Sparbössemedel från Skellefteå gen. H. D.	170: —
425.	Virestorps Jungfruförén. gen. J. E.	40: —
428.	Skolbarnens sparbössa, Öfverum gen. O. Å.	1: 60
429.	A. D., Jönköping	10: —
432.	G. A., Vallen	1: 50
434.	J. P., Österby, Hedemora	50: —
439.	A. H., Tionde	50: —
441.	Asa arbetsförén. gen. C. M.	5: —
442.	C. M., Asa, Lamhult	5: —
443.	Från vänner i Källunge och Vallstena gen. A. B.	75: —
446.	A. P., Lindesberg	50: —
453.	H. E., Vånga, missionshemsfonden	15: —
459.	J. A. A., Lugnet, gen. J. H., Gamleby	5: —
460.	K. F. U. K., Lerberget gen. T. A.	10: —
467.	H. H., Jerstorp, Jönköping gen. Red. af Svt	2: 70
468.	L. A. J., Bockara, Berga gen. d:o	2: 45
469.	Herrens tionde gen. O. C. och A. B., Kristiania	26: —
472.	G. R.	5: —
477.	Jönköpings Missionsförén. till August och Augusta Bergs underhåll för 1901 m. m. gen. K. P.	4,000: —
478.	Från Jönköpings Missionsförén. till barnen, särskildt söndagsskolbarnen i Kina gen. K. P.	63: 80
480.	En sparbössa gen. R. N., Gefle	6: 08
481.	Från d:o	10: —
483.	T. S., Trelleborg	7: —
484.	P. E. P., Hvetlanda	25: —
491.	Gen. E. L., Norrköping	114: 89
493.	Gen. J. O. E., Hamburg	6: 80
500.	N., Strängnäs gen. G. A. S.	1: —
502.	»En missionsväns» sparbössa	14: 55
509.	»Testamentarisk dispossition af framlidne ledamoten af riksdagens första kammare patron I. Pehrsson gen. C. v. S., Glemmingebro	1,000: —
516.	M. S., Mora	25: —
518.	J. A. J., Skullarp, Bellö	10: —
520.	Vänner i Hörsta gen. P. L. till A. Hahnes underhåll	11: —
524.	Bidrag till Fr. F. Hallins underhåll från lärare och lärarinnor i Adolf Fredriks folkskola	92: —
525.	S J., Skara, kollektmedel	8: —
526.	A. gen. H. D., Skellefteå	1: —
529.	Aflidna Maria Anderssons testamente	800: —
536.	Onämnd gen. I. I. W. Höja, Engelholm	25: —
545.	Lotta J—n, Hook gen. A. B., Jönköping	5: —
546.	Kollekt i Habo gen. A. F. J.	21: 16
547.	Onämnd, Forserum, gen. S., Huskvarna	5: —
548.	Fru F. gen. A. B., Jönköping	5: —
551.	Gen. G. B., Arboga, kollektmedel	16: 41
552.	Från Sandseryds och Åsa skördefester gen. S. E. H., Sandseryd	207: 76
553.	Från en nyomvänd ett tackoffer gen. d:o	11: —
554.	Lotta P. gen. d:o	5: —
555.	Ur en sparbössa gen. d:o	1: 24
568.	Tackoffer Ps. 116: 1—2	25: —
583.	Kollekt i Björklinge gen. F. P.	7: 33
585.	E. J., Jönköping gen. A. B.	5: —
589.	I. L., Stockholm	20: —
590.	Gen. O. A. O., Östervåla	17: —
593.	Rystads mfg A. S.	75: —
595.	Några Kinavänner i Frödinge gen. O. B.	22: —
596.	Ett löfte till Herren gen. d:o	25: —
597.	Ett d:o gen. d:o	5: —
600.	C. E. J., Stockholm, Missionshemmet	10: —
601.	I. F., Stockholm	50: —
603.	A. F. T., d:o	35: 50
604.	Kollektmedel från Arboga gen. G. B.	4: 21
620.	Skolbarnens missionsaskar i Skärfsta gen. E. G.	74: —
621.	B. S. gen. d:o	2: —
	Transport	7,472: 68
622.	G. S. gen. missionsaskar	2: —
623.	B. d:o d:o	2: —
625.	Onämnd gen. N. F.	5: —
627.	Herrberga ungdomsförén. gen. H. N.	23: —
629.	Kollekt gen. S. J. A., St. Mellösa	2: 38
630.	D:o d:o G. N., d:o	5: —
631.	D:o d:o E. L., Göksholm	13: 59
632.	D:o d:o A. S., St. Mellösa	7: 42
633.	Vänner gen. d:o	5: —
634.	Från Knarsta gen. d:o	10: —
635.	I. A., Åkerby	4: 50
636.	Gen. N. D. A., Egeby	5: —
639.	Kollekt i Luth. missionshuset Örebro gen. A. B.	20: 72
640.	S—s sparbössa, Örebro gen. d:o	5: 15
641.	G. B—s d:o d:o » d:o d:o	5: —
642.	Kollekt i Lindesberg d:o d:o	60: —
643.	C— L—n, Örebro d:o d:o	4: 28
644.	Kollekt i Ödeshög gen. d:o d:o	35: 25
645.	Från missionsvänner i Hede gen. d:o d:o	32: —
	Summa kr.	7,719: 88

Till de hungrande.

N:o		Kr. Ö.
412.	K. E. P., Kalfsbäcken, Strandvik	34: —
414.	P. S., Bartelsbro, Kristinehamn	55: 50
415.	Gen. L. J. S., Baggetorp, Kristdala enl. lista	116: 17
416.	H. B., Stockholm	25: —
420.	Kollekt i Vernamo missionshus gen. A. E.	53: 60
422.	G. F., Göteborg	10: —
423.	H. B., Hofna	6: —
424.	A. S., Stockholm	10: —
426.	Virestorps jungfruförén. gen. J. E., Wrigstad	10: —
427.	Från S., Öfverum gen. O. Å.	25: —
430.	Kollekt i Gislaveds missionshus gen. V. J.	42: —
431.	A. A., Hålland	5: —
433.	Gen. C. O. K., Linköping	145: 50
435.	Kollekt i Alfvestad gen W. O. W.	18: 35
436.	D:o af söndagsskolbarnen gen. d:o	4: 33
437.	Gen. J. S., Vanneberga, Vinslöf	20: —
438.	I. J, Maramö	5: —
440.	A. H. i K.	5: —
444.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena gen. A. B.	50: —
445.	Kollekt i Jönköping den 24 febr. m. m. gen. d:o	457: 75
447.	Insamladt gen. C. C., Rya	37: —
448.	Gen. J. L, Kvarnsveden, Oppeby	10: —
449.	F. V. B., Sundbyberg	10: —
450.	Behållning vid en aftonunderhållning i Odensala gen. F. G. A. H.	53: —
451.	Onämnd	10: —
452.	H. E., Vånga	35: —
454.	Kollekt i Kolsva gen. F. N.	8: 55
455.	D:o i Fyrby, Fellingsbro gen. d:o	10: 75
456.	D:o i Lindesberg gen. d:o	44: 62
457.	J. och K., » » »	33: —
458.	Kollekt i Mullsjö gen. C. L.	43: 34
461.	Gen. E. B., Dufed	30: 17
462.	Jersnäs friförsaml. gen. S. A. S.	11: 10
463.	»En ringa missionsvän» (från Djursholm)	100: —
464.	»Söderby-Karl»	5: —
465.	Insamladt vid möte i Björnänge gen. E. B., Dufed	18: —
466.	Ynglingaförén. i Malmbäck gen. A. B.	10: —
470.	O. C. och A. B. Kristiania	25: —
471.	G. R.	10: —
473.	Gen. J. M. M., Eggeby	20: —
474.	Redbergslids syförening gen. B. J. S. N.	63: —
475.	Vänner i Undersåker gen. J. Å.	23: 48
476.	Ungdomsföreningen i Undersåker gen. d:o	10: —
479.	Från Jönköpings mfg gen. K. P.	39: —
482.	Kollekt i Vånga gen. O. E.	21: 54
485.	K. F. U. K., Landskrona gen. M. B.	15: —
486.	Gen. E. S., Jönköping	360: —
487.	Sala stads mfg gen. K. A., Sala	105: —
488.	M. S. (jämte en brosch) Stockholm	2: —
489.	A. P. d:o	2: —
490.	H. K. d:o	1: —
492.	Fru A—n gen. E. L., Norrköping	10: —
	Transport	2,274: 75

Transport

494. K. F. U. M., Degerfors, gen. O. H. B. ..... 25: —
495. L. K. ..... 10: —
496. »Tre systrar» gen. d:o ..... 10: —
497. Ö. gen. A. R., Stockholm ..... 10: —
598. Alingsås mfg. gen. J. G., Alingsås ..... 63: —
499. Gen. E. B., Dufed ..... 25: —
501. Kollektmedel gen. L. F., Rällså 30: 85
503. »En missionsvän» ..... 5: —
504. Några vänner i Falun gen. E. E. ..... 100: —
505. Kollekt i Yyväskylä gen. H. L. 71: 79
506. H. L., Visby ..... 10: —
507. A. J., Alingsås ..... 25: —
508. Kollekt i Velinga missionshus 2 Mars gen. G. L. ..... 15: —
510. Gen. J. S., Malmö, A. A. 5 kr.; I. C. 1 kr.; I. L. kr. 2: 75; H. L. 5 kr.; A. P. 1 kr.; H. A. 2 kr.; E. L. 1 kr.; T. N. 2 kr.; S. B. 2 kr.; W. L. 2 kr.; N. W. 5 kr.; M. L. 3 kr.; E. L. 1 kr.; G. S. 35 öre; P. B. H. 5 kr.; E. L. 1 kr.; E. S—n 3 kr.; L. L. 5 kr.; Matt. 25: 35 50 kr.; H. R. 15 kr.; A. B. 10 kr.; F. B. 10 kr.; M. M. 1 kr.; A. P. 1 kr.; A. N—m 3 kr.; V. A. 5 kr.; Th. J. 5 kr.; Ax. B. kr. 2: 50; A. S. kr. 1: 55; J. J. 5 kr.; V. O. 50 öre; A. K. 2 kr.; A. B—n 3 kr.; St. B—r kr. 1: 75; Fru B. 2 kr.; A. S. 1 kr.; L. E. 1 kr.; N. S. 1 kr.; T. H. 3 kr.; K. F. U. K:s missionskrets 10 kr. Summa 181: 40
511. C. K. ..... 5. —
512. C. J., Stockholm ..... 29: —
513. E. T., Norrtelje ..... 5: —
514. Kollekt gen. A. P., Kåragård, Tånnö 24: 40
515. M. S., Mora ..... 25: —
517. J. A. J., Skullarp, Bellö ..... 200: —
519. Vånga missionsförsamling gen. E. R. ..... 75: —
521. A. P. och A. O. gen. A. O., Verkebäck ..... 5: —
522. Missionsvänner i Visingsö gen. C. A. E. 70: 87
523. Kollekt gen. J. S., Vanneberga, Vinslöf 12: 69
527. Småskolbarnen i Hålland gen. M. H. ..... 10: —
528. Från en Sofiasyster ..... 5: —
530. A. S., Stockholm ..... 30: —
531. Insaml. på Eugeniahemmet gen. B. J. ..... 30: —
532. S. K., Misterhult ..... 11: —
533. S. S., Stockholm ..... 15: —
534. E. M. A., Fly, Torp ..... 50: —
535. Onämnd gen. I. I. W, Höja, Engelholm ..... 25: —
537. Fr. P., Björklinge ..... 5: —
538. Gen. O. E. Ö., Fanthyttan, till de hungrande inom C. och M. A. ..... 255: —
539. Enkans skärf gen. E. B., Dufed ..... 40 —
540. Föreståndaren för Betelkapellet i Karlskrona, gen. A. G. 65: 44
541. D:o för Metodistförsaml. i d:o gen. d:o. 56: 10
542. D:o för Baptistförsaml. i d:o » d:o. ..... 31: —
543. Insamladt i Ottesjön, Hjerpen och Ocke gen. E. B. ..... 50: —
544. D:o gen. A. B., Jönköping 536: 80
549. Kinavänner i Göteborg gen. A. R. ..... 50: —
550. Från Klågerup gen. A. R. enl. lista ..... 25: —
556. Ryds mfg gen. A. L., Kilanda ..... 20: —
557. Skallsjö mfg gen. U. U., Floda station ..... 60: —
558. Från vänner i Tibro ..... 10: —
559. Af konfirmander gen. K. T., Sjövik 11: 71
560. Kollekt i Östads kyrka gen. d:o 15: 24
561. D:o i missionshuset gen. d:o 3: 05
562. Sparbössemedel gen. C. A., Göteborg ..... 5: —
563. Från en afskedsfest hos C. och M. gen. d:o ..... 5: —
564. Gen. A. L. F., Mönsterås 66: 64
565. Löfte af E. T., Torshälla ..... 10: —
566. Insaml. gen. A. A., Torsby, Sunne ..... 25: —
567. Kållandsö mfg. gen. A. M., Ekelund 186: 60
569. J. B., Buafors, Sikeå ..... 40: —
570. Vallby söndags- och småskola gen. M. N. ..... 10: —
571. Gen. J. T. P. Vafd, Leufsta bruk 16: 07
572. Ganleby mfg. gen. P. T. ..... 50: —
573. Gen. C. O. K., Linköping ..... 32: —
574. Hogstads mfg gen. F. L. B. ..... 30: —
575. Lilla Månstorps mfg. gen. F. G. D. Götened ..... 51: —
576. A. S., Östersund ..... 10: —

Transport 5,256: 40

Transport 5,256: 40

577. Gen. K. M. A., Stockholm ..... 250: —
578. Kollekt på K. F. U. K., Upsala gen. A. J. 28: 53
579. Vänner i Upsala gen. d:o ..... 60: —
580. Onämnd d:o gen. d:o ..... 15: —
581. Kollekt i Erentuna gen. L. 5: 54
582. D:o i Nylanda gen. d:o 2: 79
584. Gen. A. G., Karlskrona (från Betelförs. 1 kr., A—n 10 kr.) ..... 11: —
586. Insamladt gen. A. B., Jönköping 442: 80
587. C. J., Köping 10: 05
588. Gen. E. S., Jönköping 400: 00
591. Vattlösa mfg gen. O. J. 31: 89
592. Från en syster 35: 00
594. Gen. E. B., Dufed ..... 45: —
598. Onämnd ..... 1: —
599. Vänner i Jersnäs gen. S. A. S. 8: 35
602. I. F., Stockholm ..... 50: —
605. Gen. A. G., Karlskrona ..... 2: —
606. C. G. B., Kristdala ..... 40: —
607. Insaml. i Mörlunda gen. A. P. R. ..... 33: —
608. Bettna missionskrets gen. T. P., Isaksdal ..... 25: —
609. G. J. B., Ö. Verlinge 3: 50
610. Gen. P. P., Visingsö 18: 50
611. Kollekt i Stora Svenstorp gen. M. P. 27: 30
612. D:o i Ringsbacken gen. d:o 9: 14
613. Insamladt gen. studenter i Helsingfors 151: 40
614. Luth. mfg i Kramfors gen. J. N. ..... 10: —
615. Onämnda vid d:o d:o d:o ..... 25: —
616. K. H. J., Nyköping gen. T. E. ..... 10: —
617. V. gen. d:o 2: 50
618. T. E. d:o ..... 50: —
619. G. T. W., Vartofta ..... 30: —
624. En syster från Kristianstad ..... 1: —
626. M. L., Ekeby, Almby ..... 10: —
628. Vänner i Norra Vi gen. J. K. ..... 9: —
637. Gen. L. F., Rällså 21: 63
638. E. F., Ättetorp 7: 10
646. Kollekt i Jernboås gen. F. N. ..... 14: —
647. D:o i Hallsberg d:o d:o ..... 23: —
648. D:o i Örebro d:o d:o 28: 30
649. D:o i Torp d:o d:o ..... 10: —
650. D:o i Pålsboda d:o d:o 15: 40
651. D:o i Vingåker d:o d:o 29: 65
652. D:o i Bie d:o d:o 15: 25
653. D:o i Flen d:o d:o 13: 77
654. D:o i St. Mellösa d:o d:o 16: 13
655. Försålda kinesiska mynt d:o d:o ..... 20: —

Summa kr.* 7,324: 98

Ett varmt tack till hvarje gifvare!

Dig, Herre, tillhör majestät och makt, härlighet, seger och höghet, ty allt det i himmelen och på jorden är, det är ditt.

M. L., Vadstena. På postanvisningen, som kom oss tillhanda den 9 febr., stod ej angifvet till de »hungrande». Var god och uppgif fullständig adress. *Sekreteraren.*

Från syster *Sigrid Bengtsson*, som för närvarande vistas vid K. I. M:s fostringshem i Toronto, Canada, har bref anländt till missionsvännerna, hvilket dock på grund af bristande utrymme måste stå öfver till nästa nummer.

* * *

Broder *Erik Folkes* hälsa är, Herren vare lof, mycket på bättringsvägen. Han hoppas anlända till hemlandet i juni.

* Af dessa medel utsändes kr. 3,649 den 16 mars och återstoden den 1 april. *Red.*

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1901.

6. Årg. MAJ 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

Ett gatukapell.

Innehåll:

Nyheter från vårt missionsfält. — Blodbaden i Kina 1900. — Bref från fru Hilma Tjäder (sidorna 43 och 46), fröken S. Bengtsson, missionär H. Linder. — Genom djupa vatten. — Reformer i Kina m. m. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Nyheter från vårt missionsfält.

Broder Linders evangelist *Chiao*, som ledsagat den sista gruppen af räddade Shansimissionärer till kusten, nämligen mr Mc Kie, miss Way och miss Chapman samt fru Ögren, har medfört underrättelser från vårt missionsfält.

I Üin-cheng distriktet har ingen svårare förföljelse mot de kristna ägt rum. Några af dem hade visserligen blifvit uppmanade att afsvärja sin tro, men, då de frimodigt hållit fast vid bekännelsen, hade man lämnat dem i fred. »I kunnen taga våra lif, och hvad vi för öfrigt äga», bekände de, »men i tron förblifva vi faste.»

Missionens hus hafva ej blifvit skadade och blott en del af sakerna stulna.

Boxarna ämnade komma till Üin-cheng den 8, 9 och 10:de i 6:te månaden, men som våra missionärer redan tvenne dagar förut rest därifrån, inställde boxarna sin tillämnade expedition. Vi se således, huru underbart Herren räddade våra syskons lif, hvilket hängde liksom på ett hår. Hade de dröjt ett par dagar till, hade icke blott de själfva utan äfven många af de infödde kristna blifvit dödade utan misskund. Visserligen måste vi tacka Herren för hans underliga ledning och nåd. Må vi bedja Gud välsigna den mandarin, som ej gaf sig någon ro, förr än han förmått våra syskon att lämna. Det lyckades honom att upprätthålla freden i hela sitt distrikt, och, alla mandarinerna söder om floden hafva följt hans exempel, så att våra troende ej blifvit skadade till lif eller lem, och ej heller hafva deras hus blifvit förstörda.

I Ishï blef *Josef*, som under flere år varit systrarnas i Ishï tjänare och döptes 1897 (se Sinims Land för jan. 1900), uppkallad till rådhuset och befalld att afsvärja sin tro. Han vägrade detta och blef därför slagen, men hans straff lär ändå hafva varit lindrigt. Äfven skolbarnen måste till Ia-men, och de blefvo befallda att taga sina sångböcker med sig. Då de kommo dit, tillsades de att sjunga en sång, och sedan de gjort detta, brändes deras sångböcker, hvarefter mandarinen befallde: Ingen får nu göra dem skada, deras böcker äro brända».

I Me-ti har mandarinen varit mycket vänligt stämd och låtit hämta det mesta af missionärernas saker till Ia-men. Då folket började stjäla af det, som fanns kvar, och detta anmäldes för mandarinen, lät han fasttaga tjufvarna. Mandarinen blef då hånad och kallad »utländingarnas styresman». Då han sedan höll dom, sade han åt folket: »I sägen, att utländingarna äro dåligt folk; det må nu så vara, men, om de göra något dåligt, skall jag straffa dem. I ären ju goda människor, huru kan det då komma sig, att I viljen stjäla de dåliga människornas saker.»

* * *

»I Shansi, Shensi, Honan råder hungersnöd», skrifver Fredrika Hallin. »Mr Stevenson har sändt upp medel och genom mandarinen i Ping-iang-fu låtit utdela penningar till de mest behöfvande kristna i denna stad och på några andra ställen. I denna summa var äfven medel, som vi samlade ihop här åt våra lidande Shansi-vänner. Till Shensi hafva vi ej sändt något, men vi bedja Gud om medel, och att han skall öppna väg, så att de kunna sändas upp. Om Herren sänder regn, att de kunna så sin vårsäd, torde många komma igenom, men eljest dör säkerligen halfva befolkningen af svält. Men Gud har väl någon utväg att hjälpa dem. Utländska köpmän i Shanghai hafva samlat ihop penningar och sändt upptill Shansi att utdelas af kineser där, men troligen få de kristna intet däraf.

* * *

Fröken Way berättar, att hon sett de troende norr om vårt distrikt märkta med ett stort kors i pannan, och att de hade sagt, att, fastän mycket blod rann, då soldaterna med sina spjut ristade detta kors, de likväl ej hade känt stor smärta.

En annan engelsk missionär berättar, att i Ping-iang-fu (tre dagsresor norr om Üin-ch'eng) 25 af de troende blifvit dödade och 18 andra slagna och satta i fängelse. Efter en tid blefvo de sålunda korsmärkta och frigifna. För de mera framstående bland de kristna där hafva boxarne delvis eller helt och hållet bränt husen.

* * *

Sedan ofvanstående skrefs hafva nya, glädjande underrättelser ingått från missionsfältet. Se fru Hilma Tjäders bref, sid. 46.

Blodbaden i Kina 1900.

Fullständig förteckning öfver de protestantiska missionärer, som blifvit dödade eller dött af sina sår under boxareupproret i Kina 1899 och 1900; de sällskap, med hvilka de varit förenade, provinserna, i hvilka de arbetat, samt deras nationalitet.

Sällskapen:	Vuxna.	Barn	Totalsumma
Kina Inlandsmissionen	58	20	78
Christian & Missionary Alliance, New York	21	15	36
American Board of Commissioners for Foreign Missions	13	5	18
Engelska Baptistmissionen	13	3	16
» Sheoyang Mission»	11	2	13
American Presbyterian Mission (North)	5	3	8
Skandinaviska Alliansmissions Mongoliska afdelning	5	—	5
Svenska Mongolmissionen	3	1	4
Society for Propagation of the Gospel	3	—	3
Brittiska och Utländska Bibelsällskapet	2	3	5
Summa	134	52	186

Provinser:	Vuxna	Barn	Total summa
Shansi och södra Mongoliet	112	45	157
Chili	13	4	17
Chekiang	8	3	11
Shantung	1	—	1
Summa	134	52	186

Nationalitet:	Vuxna	Barn	Total summa
Engelsmän	70	28	98
Svenskar	*40*	*16*	*56*
Amerikaner	24	8	32
Summa	134	52	186

»Martyrernas blod är kyrkans utsäde.» » Gå ut i hela världen.» Matt. 28: 19.

Sänd ut 10 nya för hvar och en som fallit.

C. H. T.

Bref.

Shanghai den 1 mars. 1901.

Till mina kära systrar i syföreningen för »S. M. K.» i Stockholm.

Fröjden eder i Herren! Sjungen Herren en *ny* sång!

»Herren höll sitt ord; stor blef skaran af *segerfirande kvinnor.*» Ps. 68: 12.

Mitt hjärta och mina tankar äro ofta hos eder. Jag tänker på de förra dagar, då jag satt ibland eder och hade ro på alla sidor. Gud vare tack för den ljufliga tiden, jag värderade den ej rätt, då jag ägde den. I e. m. längtar jag så efter att samlas med eder en stund, och, då jag ej kan det annat än genom bön och bref, tar jag min tillflykt därtill. Jag beder, att Gud ville i sin alltillräckliga kunskap om hvad som hör till eder gemensamma och individuella lycka utgjuta öfver hvar och en sin välsignelses flöden och såmedelst göra eder till rik välsignelse för dem, som när äro, och dem, som fjärran äro. Detta, att vår *älskade* Mästare *snart* kommer, *besjäle* oss *alltid* och gifve färg och riktning åt våra ord och handlingar, icke blott i det offentliga utan *allestädes*, i hemmets trånga krets i vårt alldagliga arbete!

Ja, älskade systrar, *Jesus kommer snart.* O, hvilken fröjd, vi skola se honom med våra egna ögon, vi skola varda honom lika och evigt vara när honom. Vi få ju trösta hvarandra så här.

Redan ha åtta månader förflutit, sedan vi lämnade våra stationer. Hvad menar väl vår Gud? Och hur står det till däruppe? Snart, vill Gud, hafva vi bröderna Ko-ta-ch'eng och Cheo teh-tuh tillbaka och få ju veta litet mera. I går fingo vi telegram från dem, att de i frid ankommit till King-tsï-kuan efter att ha genomvandrat Honan, Shansi och Shensi. Gud vare lof! Flere kristna i Shensi i trakten af Fuh-ints'uen, eng. baptisternas mission, ha dött af hunger, enligt bref i går till en af deras missionärer här. Kina är i sanning ett »nödernas» land. Herren förbarme sig! Nyss såg det ut, som om vi skulle fått krig, men nu har bladet vändt sig. Det kan ju hända, att Kina af fruktan för de utländska vapnen denna gång infriar sina löften, men ingen kan lita på deras ord. Dagens tidn. berätta, att *Ü-hsien*, den grymme landshöfdingen i Shansi, blifvit afrättad den 22 febr. och att officiell bekräftelse ingått, dock är man långt ifrån säker därpå. En af boxarnas ledare, Li Lai-chung fr. Shansi, har gjort uppror och samlat en styrka af omkr. 5,000 män, med hvilken han befinner sig nära provinsen Kan-suhs hufvudstad. Det tros, att han kommer att förena sig med Prins Tuan och Tung fu-hsiang — hvilkas skyddsling han är — då dessa med säkerhet gripa till vapen, när det blir fråga om deras arrestering.

I Peking halshöggos två af uppviglarne, Chi-hsiu och Hsü-Cheng-ü, en af de senaste dagarne. O, det är rysligt allt detta! Men hur få frid? Shansi har fått en ny guvernör, men, om han är ny i själ och hjärta, det blir en annan sak. Inte tycks han tänka på att lugna de oroliga elementen eller tukta de straffvärde. Herren frälse honom, det är min bön. Bedjen om en god styresman för Shansi! Min älskade Henrik funderar starkt på att resa upp till fältet i vår. Herren lede honom efter sitt råd! Det talas ock om att Mr Orr-Ewing skall företaga en expedition tillsammans med några missionärer upp till norra Kina, och i så fall är visst min man utsedd att medfölja för vårt distrikt. Läggen denna sak allvarligt inför Herren. Jag tänker, att det ännu är tid, då detta bref når eder. Och bedjen, att ingen fiende må skada de käre bröder, som draga åstad! Må en »*Herrens förskräckelse*» falla öfver våra motståndare!

I går anlände fru Ögren med sina två småttingar till Shanghai. De bo på C. I. M:s missionshem, Fredrika Hallin var äfven och hälsade på dem. Den lilla flickan, som föddes i Ping-iang-fu under så svåra förhållanden, är så söt och duktig. Hvilket under! Men vår Gud är mäktig att uppehålla, då det är hans behag. Måtte hans särskilda nåd hvila öfver den lilla faderlösa! Hon har kanske en mycket viktig mission att fylla, som blifvit så härligen bevarad. Det skall bli både kärt och rörande att träffa vår syster Ögren. Kiao s. s. (se föregående sida) (Linders evangelist) kom ock i går, han kanske vet något om de »våra». De skandinaviska mötena i »The Union Church» upphörde med i går afton. Hädanefter skola de hållas i »Vikingahemmet» hos fröken Hanna Andersson om söndagarna kl. 4 e. m. Här på hemmet går allt sin vanliga gång. Om ett par veckor reser Anna Folke med sina små till Sverige. Vi komma väl att uppgifva vårt nuvarande präktiga hus med denna månads utgång. Det blir för stort och dyrt att ha. Vi ha ett mindre på förslag. Till sommaren hoppas jag, att Herren bereder oss en svalare plats t. ex. Kuling. Vi äro alla friska, jag lider dock alltsom oftast af svår hufvudvärk. Rätt hvad det lider, bryten I upp och gån till edra sommarhem. Tänken då någon gång på oss härute och bedjen att vårt mod må »växa på Herrens vägar». 2 Krön. 17: 6. Hjärtliga hälsningar till eder alla från oss alla.

Alla missionärerna önskade jag ock hälsa. Gud välsigne oss alla! »Varen I starke och låten ej edra händer sjunka! ty edert verk skall hafva sin lön.»

Eder älskade vän
Hilma Tjäder.

Toronta, Canada, d. 15 mars 1901.

Älskade missionsvänner! Nåd, barmhärtighet, frid af Gud vår Fader, och Jesus Kristus, vår Herre! 1 Tim. 1: 2.

Ville härmed sända missionsvännerna hemma i Sverige en gemensam hälsning.

Som I alla veten, blef vår utresa till Kina förliden höst förhindrad till följd af de oroligheter, som där pågått under denna tid. Vi voro flera tillsammans i England, hvilken voro ämnade att resa därifrån i sept. Men till följd af omständigheterna blefvo vi skingrade hvar och en åt sitt håll för att förbida Herrens ledning. Jag erhöll inbjudning från min broder i Förenta Staterna att komma öfver till honom, och, då kommittén icke hade något däremot, afreste jag från England i slutet af aug. samt nådde lyckligen min bestämmelseort i början af sept. Jag vistades i min broders hem något öfver 5 månader och hade därunder tillfälle att besöka åtskilliga platser samt den glädjen att få möta många af mina kära släktingar äfvensom många varma, sanna Guds barn bland skandinaverna. Jag skall ej glömma de kära stunder, Herren beskärde oss, då vi voro församlade omkring hans ord. Jag blef äfven bevisad så mycken vänlighet och kärlek, att jag många gånger kände mig manad att utbrista: »Herre, jag är allt för ringa till all den nåd, som du har bevisat din tjänarinna.» Herren bevarade mig äfven under mina resor på ett faderligt sätt. Han har skyddat mig från sjukdom och hjälpt mig att öfvervinna alla de frestelser, som fienden velat lägga i min väg. *Hans kraft kan fullkomnas i vår svaghet,* ty våra stridsvapen äro icke köttsliga, utan andliga och mäktiga inför Gud att nedslå fästen. 2 Kor. 10: 4. Es. 26: 3 har varit mig till mycken välsignelse vid många tillfällen, och jag prisar Herren af hela mitt hjärta för denna underbara, dyrbara frid, som *endast han* förmår gifva. Jag tillbragte några veckor hos släktingar på en plats, som heter Kerkhoven, och hade där tillfälle att få hjälpa till att sköta en af mina kusiner, som hade lungsot. Föräldrarna gjorde allt för att rädda hans lif, men allt förgäfves. Herren hörde våra innerliga bönerop med afseende på hans själs frälsning, och han fostrade honom genom sjukdomen, så att han till sist fullkomligt löstes från de jordiska banden och från längtan och åtrå att få lefva här. Han dog för ungefär 3 veckor sedan, och jag har hört, att det var en ljuflig hädanfärd, och att han, då han kände att slutet nalkades, lät inkalla sina föräldrar och syskon och sade farväl till dem samt uttalade den önskan, att han en dag måtte få se dem alla hos Jesus; till sist bad han till Gud för sig själf och sina kära, hvarefter han ljufligt insomnade som ett uttröttadt barn i sin moders armar. Han var endast 23 år. »O, härliga dag, som randas för mig, O, härliga mål på pilgrimens stig! Min längtan och blick alltmer till dig drag, du härliga Jesu Kristi dag!»

Jag lämnade släktingar och vänner inom Förenta Staterna för något öfver 3 veckor sedan och for hit öfver till Canada samt vistas nu å Kina Inland missionens hem här. Jag är så tacksam mot Herren för de tillfällen, jag sålunda fått att fortsätta mina studier och går nu med i den kinesiska klassen här, där en af missionärerna är vår lärare. Några missionärer, hvilka under flera år verkat i Kina, äro nämligen här f. n. äfvensom några, hvilka beredas att gå ut för första gången. Jag deltager äfven i en bibelskola, där vi också få undervisning i engelska en timme om dagen utom lördagar. Vi hafva utmärkta lärare i denna skola, och jag måste särskildt nämna skolans rektor, en d:r Stewart, som är särskildt lämplig för det kall, Herren har gifvit honom. Vi äro omkring 60 elever, hvilka alla beredas för olika arbete på Herrens stora åkerfält. Bedjen för mig, kära vänner, att jag måtte blifva i stånd att inhämta de lärdomar, som kunna blifva mig till nytta i det arbete, Herren vill gifva mig uti Kina! Detta hem, »som Herren gifvit missionen här, är mycket trefligt, och, då jag hörde berättas, på hvilka underliga sätt Herren har fyllt detta behof så väl som alla missionens behof, måste jag utbrista: »Underliga äro Herrens verk, värda att begrundas af mångtusen.» Likaså, då jag i »Sinims land» läste om missionshemmet hemma i Sverige och de vägar, på hvilka Herren äfven där hulpit, hade jag först i ensamhet en stund af pris och tack till Herren, hvarefter glädjen delades af vännerna här.

Många af missionsvännerna hafva nog hört åtskilligt om hemmet här genom herrskapet Rinmans, som voro i Toronto en tid på återväg från Kina. Sekr. mr Hellmer och hans fru förestå det, och de äro älskliga kristna. Ordföranden mr Frost är för närvarande i Kina, och han har nyligen skrifvit, att de hafva återsändt många af missionärerna till sina stationer samt hoppades få sända flera snart. Glädjande underrättelser hafva ingått från dessa stationer, och jag är viss, att Kinas folk, efter allt hvad som öfvergått och ännu öfvergår detta land, skall mottaga *lifvets ord* på ett sätt, som de aldrig hafva gjort förut. Låtom oss bedja om Andens utgjutelse öfver dem, som nu hafva tillfälle att verka där, samt äfven öfver de infödda kristna, som hafva blifvit ganska hårdt pröfvade. Herren vare tack, som gifvit våra syskon därute seger — seger midt i döden genom Jesus Kristus, vår Frälsare! Döden blir endast en vinning för oss, som blifvit renade i Lammets blod. Tiden är kort, därför låtom oss, medan vi hafva tid, verka för Mästaren och i *hans kraft* söka vinna själar för honom.

Här är en ung kinesisk läkare, som kommit hit öfver för medicinska studier och nu vistas på hemmet samt deltager i bibelskolan. Många böner sändas upp af missionsvännerna, att Herren måtte få fostra och välsigna honom så, att han kan blifva till mycken välsignelse för sina landsmän. Bedjen äfven I för honom, kära vänner! Han verkar bland sina landsmän i en af de skolor, som här finnas för kineser. I Toronto bo nämligen hundratals kineser, och man samlar dem om söndagarna och undervisar dem i Guds ords sanningar. Bibelskolan fortsätter till slutet af april, och sedan har jag tänkt, om Gud vill, att en tid deltaga i undervisningen uti sjukvård. Nu farväl för denna gång, kära vänner. Vi mötas för hvarje dag vid nådens tron, där vi få frambära hvarandra.

Jag tror ej, att några missionärer komma att sändas härifrån förrän nästa höst. Kanhända äfven jag då får gå med! Ja, om Herren så vill.

Herren välsigne alla, som i kärleken tänka på mig så väl i förbön som på andra sätt! Herren skall rikligen löna eder!

Innerlig hälsning till alla missionsvänner från

Eder i Jesus förenade

Sigrid Bengtson.

Säby d. 31 mars 1901.

Kära missionsvänner!

I slutet af febr. reste jag på kallelse af Jönköpingskretsens ynglingaförbund (J. K. Y. F.) att besöka föreningarna i förbundet. En månads predikotur är nu afslutad, och jag njuter en tids god hvila hos min gamle vän patron S. här. Långfredagen skall jag, om Gud vill, börja ännu en månads resa.

Resan har varit mycket uppmuntrande. Vid förbundskonferensen i Jönköping den 24 febr. träffade jag de till öfver ett hundratal uppgående ombuden från de olika föreningarna, de flesta från Jönköpings län, men äfven några från Västergötland. Det var en anslående syn att se alla dessa unga, kraftiga bröder i Herren, isynnerhet som de voro representanter för ett 60-tal lika kärnfriska trupper af troende ynglingar, som slutit sig tillsamman för att med förenad styrka föra Herrens strider.

J. K. Y. F. är säkerligen den lifskraftigaste andliga rörelse bland ungdomen i vårt land. Att verka för Herren genom att föra unga män till Kristus och att uppmuntra dem, som blifvit vunna för Herren och intagits i föreningarna, till fasthållande af tron och till arbete i vingården, är föreningarnas mål. Om förbundets välsignelserika verksamhet vittnar bland annat det stora soldathemmet på Skillingaryd, byggdt af förbundet med bidrag från föreningarne och äfven från andra håll. Från den 9:de maj till den 1:sta juli, då verksamheten förestods af föreningens i Huskvarna ordförande, hölls i hemmet 44 bönemöten med 1,365 besökande, 28 föredrag och predikningar samt 2 fester med 4,150 besökande. I skrifrummet skrefvos 2,500 bref. Läs- och skrifrummet besöktes af 3,570 personer eller 70 dagligen. Från föreningarna ha 20 medlemmar utgått såsom missionärer i flere missionssällskap till olika världsdelar. En af dem underhålles utaf föreningarna. Söndagsskoleverksamhet, sjukbesök och skriftspridning bedrifvas af medlemmarna, hvarjämte en del föreningar hafva särskilda möten för gossar mellan 13—16 år såsom fortsättning af söndagsskolan. Små fester anordnas dessutom för att med sanningens ord kunna nå utom föreningarna stående unga män. Då väckelser alltsom oftast pågå i olika trakter, tjäna föreningarna såsom tillflyktsorter för de nyomvända ynglingarna, där de mötas af kärlek och broderligt deltagande, och där de blifva hjälpta framåt på trons och Kristi efterföljelses svåra väg. Själf har jag välsignade minnen från den tid, jag i Jönköpingsföreningen tjänade som skriftspridare och husbesökare.

Under min resa har jag haft tillfälle besöka ett tjugotal föreningar, där jag fått verka för att sprida kännedom om missionen på både offentliga och enskilda möten. Kunskapen om missionen i Kina har varit ganska ringa, men intresset har varit stort. Särskildt ha föreningarna synts glada att få se »sin missionär», som de uttryckt sig. Herren har i dessa bygder många, som »uppräcka heliga händer» och understödja oss i vårt arbete. Det har ej varit fåfängt. Aldrig har Kristi rike i nyare tid firat en större triumf, än det gjort genom de kinesiske kristnes ståndaktighet in i döden. Till och med den ogudaktiga världen står häpen öfver det faktum, att de kinesiska kristnes omvändelse varit verkligare än de trott. »Jag vågar aldrig mera kalla de omvända kineserna riskristna», sade det amerikanska sändebudet i Kina, Conger, efter sin hemkomst till Amerika. Broder Folke skref nyligen till mig från Californien. »Både vi och missionen i Kina ha vår löftesrikaste tid framför oss.» Det är sant. Många hvetekorn ha fallit i Kinas jord och dött. De kunna ej bli allena. Rik skörd väntar oss. Må vi göra oss i ordning att inbärga den!

Eder i Herren

L. H. Linder.

Genom djupa vatten.

En svensk missionärfamiljs vedermödor under förföljelserna i Kina.

Den 13 febr. detta år ankom den sista gruppen af räddade Shansimissionärer till Hankow. Bland dessa var äfven en svenska, fru Ögren, med tvenne barn. Denna syster har i sanning fått genomgå djupa vatten, och hon berättar följande i en utkommande Shanghaitidning om sina lidanden:

»Min man och jag voro stationerade i staden Yong-ning-chou, omkring 250 li sydvest från Tai-yuen-fu. Mandarinen var mycket vänlig mot oss, och, när oroligheterna började, berättade han oss allt. Då boxarna kommo och befallningen att alla utländingar skulle dödas, fruktade han, att han icke längre kunde beskydda oss och tillrådde oss att lämna platsen. Han gaf oss militäreskort och 130 tls till respenningar. Våra saker lät han föra till Ia-men för att förvaras. Vi reste till Gula floden för att där få en båt och på detta sätt lättare komma undan.

Då vi kommo till Chikou vid Gula floden, ville folket döda oss. De rasade som galningar och skulle säkert hafva slitit oss i stycken, om ej soldaterna beskyddat oss. Vi lyckades komma ombord på båten men måste gifva soldaterna återstoden af våra penningar för deras beskydd. En färd på Gula floden där är mycket farlig, men vi lyckades komma ned 500 li utan äfventyr. Då fingo vi höra om mordet på mr Mc Connel och hans sällskap, hvilket ägt rum litet stycke framför oss, och vågade ej gå längre. Vi gingo i land, och en värdshusvärd, som förut varit militärmandarin, tog oss in och behöll oss hos sig i fem dagar, då ett sällskap af 30 soldater kom från Ping-yang-fu för att döda oss. Värdshusvärden kände officeren och öfvertalade honom att låta oss gå öfver floden till provinsen Shensi. Han ordnade äfven om, att vi skulle begifva oss till en hans gård i Shensi, omkring 80 li från floden, och, då vi reste, gaf han oss ett tusen cash.

Innan vi hade gått långt, mötte vi röfvare. De ville ha 30,000 cash, eljest skulle de taga alla våra saker och döda oss; men, sedan de tagit nästan allt, öfvertalades de af några män att låta oss gå. Vi underrättade värdshusvärden om hvad som händt, och han sände oss på nytt 1,000 cash, för hvilka vi foro öfver floden och uppehöllo oss, till dess vi uppnådde gården. Det tog fyra dagar att komma dit, ty jag kunde först icke gå, och vi hade inga penningar att hyra vagn för. Om nätterna sofvo vi i grottor. Då vi ankommo till gården, ville folket icke taga emot oss, men tillåto oss att bo i en grotta där bredvid, hvarest vi stannade i tre dagar. Jag gaf dem mitt ur, och de läto oss få litet mat, men röfvarna kommo

igen och sade, att grottan var deras och togo allt, hvad vi hade kvar, undantagande en tom korg. Jag hade just kokat ett höns, hvilket de åto, och, då jag bad att få ett stycke åt den lilla, hotade de att döda mig. Jag blef förskräckt och tog skydd hos kvinnorna på gården. Kvinnorna stulo några af sakerna från röfvarne men ville icke gifva dem tillbaka till oss. Sedan de hade gått, kommo två andra röfvare. Vi bådo dem gifva oss något, men de sade, att de kommit för att drifva bort oss, att mandarinen hade sändt dem, och att vi måste betala dem.

Vi lyckades komma undan därifrån till bergen och uppehöllo oss i tre dagar uti en grotta, tills vi voro uthungrade. Min man tänkte, att det vore bäst att försöka gå tillbaka till Shansi; vi begåfvo oss därför i väg för att på en färja komma längre upp för floden. Vi hade ingenting kvar med undantag af vår lille gosse, hvilken min man bar i sina armar, samt ett litet knyte, innehållande några af den lilles kläder. Då röfvarne togo våra saker, brukade jag falla på knä och bedja om litet kläder för gossen, och de gåfvo mig alltid något. Då vi skulle gå ned till floden, påträffades vi åter af männen, som sade sig vara från Ia-men, och de jagade oss på vägen, alldeles som om vi varit boskap. Jag hade ännu i behåll en sax, med hvilken vi tänkte betala färjan, men männen hade färjkarlarne att taga oss öfver fritt.

Platsen, där vi gingo öfver, kallades Matas, och, så snart vi kommo på andra stranden, voro vi i boxarnas händer. De förde oss i väg 2 dagsresor till Taochiao, en plats omkring 30 li från Taning-hsien, hvarest var ett stort tempel, som var deras hufvudkvarter i detta distrikt. Min man blef förd till templet och bunden vid ett träd på gården, men de sade mig, att en kvinnas närvaro skulle orena templet, därför fick jag stanna utanför. Jag kunde höra dem slå min man och slipa sina svärd på stenar och skrika. Jag hörde honom ropa på mig, men de slogo honom, han bad om vatten, och de slogo honom. I skymningen hördes ett förfärligt skrikande, liksom om många personer blifvit dödade. Det var boxarne som höllo på att tillbedja sin Gud. Jag var viss på att min man nu var död.

De förde mig nu bort från tempelporten och hade mig att stå bakom en mur, ty boxarnes ledare skulle komma ut, och han borde icke se en kvinna. En stor mängd män kommo ut med lyktor och gingo ned åt floden. Därefter kom en annan hop af män och förde mig till floden och hade mig att vänta där knäböjande. Efter en stund hördes ett ljudeligt rop från templet, och en af dem sade till mig att *kå-tå* (falla ned och med hufvudet vidröra marken), ty guden hade sagt, att jag icke skulle dödas denna afton. De förde mig tillbaka till templet, hvarest jag blef instängd i ett rum, fullt med likkistor, som stodo där i väntan på att bli begrafna. De ville icke gifva mig någon mat, men jag fick litet kallt vatten för gossen. Jag frågade efter min man, och de sade, att han sprungit bort, men jag visste, att de hade dödat honom. Nästa morgon gåfvo de oss litet mat, och en eskort af boxare förde oss därifrån, hvart visste jag ej, men innan vi gått långt, lämnade de mig på vägen. Mina ögon voro så blinda af solen, att jag ej kunde se att gå, ej heller orkade jag gå utan satte mig ned i skuggan af ett träd.

Jag var ej långt från Taning, och en man, som gick förbi, sade mig, att några kristna bodde i närheten. Jag försökte gå dit, men där var en djup flod att vada öfver, och strömmen drog mig med sig. Jag ropade till Jesus att rädda mig och min lille gosse, och vi kommo öfver, jag vet knappt huru. Då jag kom till platsen, där de kristna bodde, voro de alla borta och deras hus i ruiner. Jag stannade dock öfver natten, och nästa morgon togo boxarne mig igen. Denna gång förde de mig till Taning-hsiens Ia-men. Mandarinen befallde mig att falla på knä, och efter ett slags förhör blef jag insatt i en mörk och smutsig cell. Det var i denna stad, som 3 af våra kvinnliga missionärer nyligen blifvit bundna vid träd och dödade.

Efter två dagar hörde jag min mans röst ropa på mig. Jag kunde knappt tro, att han ännu lefde, tills dörren öppnades, och han blef insläpt. Han var i ett förskräckligt tillstånd. Hela hans kropp var en massa af sår. På ryggen hade han ett några tum djupt sår och skalpen af hans bakhufvud var bortskuren, blottande nästan en handsbredd af hufvudskålen. Han sade, att boxarne tagit honom till floden för att halshugga honom, men först skurit af hans fläta, såsom boxarne göra, innan de halshugga, tagande skalpen med.

Just som svärdet höjdes för att hugga till, sade någon: »Hvad kan din Jesus göra för dig nu?», och i ett ögonblick kände han sig så stark, att han sprang upp, rusade igenom dem och hoppade rakt i floden. Strömmen drog honom bort, men oaktadt hans händer ännu voro bakbundna, lyckades han komma öfver till andra sidan och boxarne kunde ej finna honom i mörkret.

Genom att gnida repen mot en klippa befriade han sina händer, och sedan han fått veta, hvar vi voro, gick han till Ia-men i Taning-hsien. De ville icke gifva mig något tyg att binda om hans sår, så att jag måste tvätta hans enda skjorta och göra bandage af den. Vi fingo nästan ingenting att äta. Magistraten gaf 100 cash om dagen till föda för oss tre, men dörrvakten behöll det mesta för sig själf.

Det såg ut, som skulle vi ej bli mördade utan ihjälhungrade. Min stackars man förlorade sitt förstånd, han var fullkomligt galen och ofta våldsam. Två månader voro vi instängda i denna förskräckliga cell, men fråga mig ej, huru vi lefde igenom det allt, ty jag kan verkligen ej säga det. Slutligen kom order från Taiyuan-fu att sända oss ned till Ping-yang-fu, där min man dog kort efter vår ankomst dit. En vecka efter vår ankomst fördes missionär Mc Kie och de två kvinnliga missionärerna Way och Chapman till Ping-yang, och detta var en stor barmhärtighet, ty, som ni vet, föddes mitt andra lilla barn i Ping-yang-fu.

Shanghai den 25 mars 1901.

Käre broder i Herren! Mycken frid!

»Och hans mod växte på Herrens vägar.» 2 Krön. 17: 6.

Med första tillfälle skyndar jag att meddela eder den glada underrättelsen, att våra tvenne till Shansi utsända bröder i frid återvändt hit.

Huset genljöd bokstafligen af glädjeskri vid deras inträde. Af den trasiga dräkten kunde man se, att de voro långväga komna. Ansikte mot ansikte hade de sett våra trossyskon däruppe. Och

så mycket de hade att berätta! De medförde ock en hel packe bref. Jag räknade dem, det var öfver femtio. I sanning rörande att se oss så ihåg komna och ännu mer rörande att läsa om deras böner för oss och deras längtan efter oss. Herren har bevarat och hulpit sitt folk under hunger och förföljelse. En och annan har visserligen ryggat tillbaka — slagget har skilts från guldet, så att säga — men de äro ett fåtal, efter hvad vi kunnat utröna, och de flesta ha ännu sitt fäste i Gud.

Missionsstationerna i Üin-ch'eng, Haicheo och Mei-ti-chen ha af vederbörande mandariner öfverlämnats till de af oss tillsatta dörrvaktarna. I Haicheo hållas söndagligen gudstjänst, ledd af förre evangelisten Sich, och i Pu-cheo ha de också möten, ja, där har till och med en ny predikolokal upprättats. De troende ha af egna medel intecknat ett litet hus för 18 tæl, där de samlas för att uppbygga hvarandra. Herren vare lof!

I Üin-ch'eng och I-shi ha de ej börjat med »li-pai» ännu. — Oaktadt nöd och fattigdom har dock ingen af de kristna dött af hunger. Men de behöfva hjälp. All nåds Gud har i förbarmande sändt rikligt med snö öfver norra Kina, så att jorden kan besås i vår. — Boskapspest har härjat i An-i-distriktet, 80% af nötkreaturen ha dött. —

Henrik har i dag fått pass af vår konsul till Shansi, Shensi, Hupeh och Honan, stämpladt af Taotai, men Stevenson vägrar honom att resa ännu. I dessa dagar synes en kris vara för handen — krig eller fred — hvilket? Våra ögon äro vända till Herren vår Gud.

I afton kom telegram med den sorgliga nyheten, att en af London missionens missionärer i Chi-li provinsen blifvit mördad. — Med nästa post hoppas jag, att någon utförligare skrifver om hvad vi fått veta från vårt fält. Detta i stor hast, ty posten går genast. *Hilma Tjäder.*

Reformer i Kina.

Vice konungarne och landshöfdingarne i provinserna, som blifvit befalda att afgifva betänkande angående kejsarens reform-program af år 1898, hafva samtliga enats omkring följande reformer såsom varande nödvändiga:

1. Prinsar och ädlingar skola studera utrikes.
2. Studerande, som tillhöra goda familjer, måste studera utomlands för att få blifva ämbetsmän.
3. Pensa för alla examina fordra en genomgående revision.
4. Flera läroverk och högskolor måste inrättas.
5. Arméen skall organiseras och öfvas efter europeiskt mönster.
6. Afskaffning af de tre årens begränsning för ämbetsmännens tjänstgöring på samma plats.
7. Förslag till upprättande af en poliskår i likhet med den utländska polisen i Shanghai.
8. Det kejserliga postverket skall utsträcka sin verksamhet öfver hela riket.
9. Silfverdollarn skall införas som laglig myntfot för hela riket.

Dessa reformer skola omedelbart tillämpas. Lagar för grufdrift äfvensom stämpelförordningar skola införas, så snart lugnet blifvit återställdt i provinserna.

* * *

Beträffande missionsförhållandena tyckes ställningen i Kina blifva allt bättre. Ett stort antal missionärer hafva återvändt till sina stationer. I provinserna Ki'angsi Ganhwuy, Cheh-kiang, Hu-nan och Sï-ch'uan upptages missionsarbetet så småningom öfverallt. De kinesiska kristna äro mycket glada att få välkomna missionärerna tillbaka, och på somliga platser har de senares återvändande hälsats med stort jubel.

Äfven till tvänne af provinserna i norra Kina, nämligen Shensi och Kansuh, har en expedition af fyra missionärer afrest. Utan svårighet erhöllo de pass. Så långt vi hittills erhållit meddelanden från dem, hafva de funnit landet och folket lugnt samt hafva blifvit väl bemötta af alla.

Ett mycket uppmuntrande förhållande är, att predikoverksamhet och gudtjänster hafva fortgått trots missionärernas frånvaro — med undantag af de svårast utsatta provinserna Shansi och Honan. De kinesiska kristna föra själfva verket framåt, och på mer än en plats har församlingen icke blott icke gått bakåt, utan visat tecken till framåtgående. För allt detta böra vi frambära tack och och lof till Herren.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under April månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
656.	Säfsjöns syförening, Hellefors	30:	—
667.	En ynglingaförenings medlen i Angjärdshestra, gen. E. S., Jönköping	30:	—
668.	En sparbössa från Skärstad, gen. E. S., Jönköping	22:	03
671.	A. D., Jönköping	10:	—
672.	Malaki 3: 10	80:	—
676.	2/4 01	50:	—
678.	B. i Dahlhem, gen. P. T., Gamleby	10:	—
679.	K. B. med fru	200:	—
680.	P. E. P., Lindesberg, gen. A. P.	50:	—
681.	Tioöresfören. i Ödeshög, gen. M. E. B.	5:	—
682.	J. W., Wexiö	25:	—
685.	H. R., Malmö	150:	—
690.	E. B., Stockholm	10:	—
691.	J. H., Skepsta, Björnlunda	46:	05
693.	J. E. S., Stockholm	250:	—
694.	B. E.	50:	—
697.	Kollekt i Hvetlanda gen. A. B.	132:	30
698.	Noglarps jungfrufören. gen. d:o	75:	—
699.	Onämnd vän i Björkö gen. d:o	10:	—
700.	D:o d:o d:o d:o		50
701.	Lille Karls H:s sparbössa, Säfsjö, gen. A. B.	2:	20
702.	Hvittraryds ungdomsfören. gen. H. C., gen. A. B.	15:	—
703.	Från d:o Vestra mfg gen. A. B.	10:	—
704.	2:ne systrar i Jönköping gen. d:o	10:	—
706.	U. Ö., Stockholm	200:	—
711.	C. G. B., Kristdala	100:	—
716.	G. J. Hallvik, Styrsö	5:	—
717.	Undersåkers mfg gen. J. Å.	50:	—
718.	G. R.	5:	—
722.	Kollekt gen. S. J. P., Anneberg, Solberga	15:	—
723.	Gen. G. B., Arboga	15:	—
724.	N. A. R., Sorsele	9:	—
725.	Ordspr. 3: 9	75:	—
728.	Ett löfte åt Herren gen. A. L., Elfvesta	3:	—
	Transport	1,750:	08

	Transport	1,750: 08
729.	Kollekt i Elgarås gen. J. A. B.	12: 07
732.	Hj. S., Stockholm	50: —
733.	P. J. K., Tranås	25: —
734.	D:o d:o till missionshemmet	25: —
738.	G. J. i Smedestorp gen. M. E. B., Ödeshög	5: —
739.	Ytterligare sparbössemedel fr. Skellefteå gen. H. D.	27: 79
741.	S. A., Furusäter, Hjälteby	6: —
750.	Kollekt i Nässjö $^{8}/_{4}$ gen. A. B.	68: 03
751.	En tacksam vän i Nässjö gen. d:o	5: —
752.	H., Skillingaryd, gen. d:o	5: —
753.	Sparbössemedel från Medalby gen. d:o	77: 58
754.	Kollekt i Frinnaryd, gen. d:o	40: —
755.	D:o i Adelöf $^{10}/_{4}$ gen. d:o	15: —
756.	D:o å K. F. U. M., Linköping	17: 67
757.	Vänner i Hökaskog gen. G. J., Lundsbrunn gen. d:o	11: 60
763.	Fröderyds ynglingaförening. gen. P. E. P., Hvetlanda	40: 25
767.	Kollekt i Qvarntorps missionshus gen. A. E.	19: —
770.	Missionsvänner i Egeby gen. A. S., St Mellösa	35: —
771.	A. S., Wolne, Nälden	9: —
775.	L. S., Sollefteå	25: —
778.	Kollekt i Lunden gen. G. H., Böneryd	4: —
779.	D:o i Tjurtorp gen. d:o	3: 37
780.	D:o i Höghult	4: 63
781.	Onämnd i Alingsås	10: —
782.	En vän vid besök på Missionshemmet d. $^{23}/_{4}$	5: —
783.	»Tackoffer för bönhörelse» gen. C. W. C.	10: —
785.	L. B. »Herrens tionde»	52: —
787.	F. P.	250: —
788.	S. A. gen. C. A. C., Normlösa, Mantorp	5: —
789.	2:ne kollekter gen d:o	10: 50
790.	C. A. C., Normlösa, Mantorp	54: 50
793.	Fredrika gen. H. D., Skellefteå	2: —
794.	Gen. G., Vårdsberg, Linköping	25: —
795.	H. G., Kristianstad gen. S. E.	25: —
796.	Öfverbetalning vid försäljning af Flykten gen. d:o	3: 75
797.	Kollekt i Eksjö gen. H. L.	17: 02
798.	D:o i Hult d:o d:o	5: 65
799.	D:o i Malmbäck d:o d:o	25: 15
800.	D:o i Käfsjö d:o d:o	10: —
801.	D:o i Tafleryd d:o d:o	18: 50
802.	D:o i Svenarum d:o d:o	12: 06
803.	G. M., Bodatorp d:o d:o	20: —
	Summa kr.	2,827: 20

Till de hungrande.

657.	Insaml. i Sundholmens missionshus d. $^{24}/_{4}$	10: —
658.	M. J., Tångagärde gen. J. A.	10: —
659.	Onämnd gen. d:o	10: —
660.	J. D., Wintrosa, kollekt	9: 31
661.	K. A. K., Södra Äng, Ormaryd	5: —
662.	A. B., Källunge, Gotland	15: —
663.	Nye församl. gen. J. A. N.	121: 44
664.	A. L., Stockholm	3: —
665.	W., d:o	2: —
666.	Onämnd d:o	10: —
669.	Ytterligare gen. E. S., Jönköping	129: 43
670.	Kollekt vid missionsföredrag i Edums folkskola gen. E. B., Larf	34: —
673.	Från Svanå gen. F. N., Westerås	8: 50
674.	D:o Sala gen. d:o	10: —
675.	Gen. C. O. K., Linköping	24: 50
677.	Insaml. vid kaffetest i Gamleby skolhus gen. P. T.	102: 15
683.	J. W., Wexiö	10: —
684.	Gen. A. E., Vernamo	25: —
686.	Gen. C. J. P., Runtuna	200: —
687.	Gen. A. L. F., Mönsterås	12: 30
688.	Kollekter gen. J. N., Lingbo	80: 11
689.	Kretsen Skerike af Westerås friförsaml.	32: —
692.	Gen. A. P. J., Ramfall	12: —
695.	B. E.	100: —
696.	K. A. N., Skinstad, Gistad	18: —
705.	Gen. A. B., Jönköping	477: —
707.	D:o P. T., Gamleby	10: —
708.	D:o Svenska Missionsförbundet	873: 52
	Transport	2,354: 26
	Transport	2,354: 26
709.	Till de kära i Shansi: Kollekter från hjärtat af Finland	57: —
710.	Gen. E. B., Dufed, insamladt	70: —
712.	3:ne vänner i Brötjärna gen. A. D., Mockfjärd	15: —
713.	Från missionsvänner i Nya Lerdala gen. J. E. A.	35: —
714.	Kollekt gen. A. K., Härsnäs, Sya	9: —
715.	Från Jönköpings mfg gen. K. P.	313: 35
719.	Norunga »Norra Brödraförsaml.» gen. C. J. A.	31: —
720.	E. O. U., Stockholm	20: —
721.	2:ne systrar från Norberg gen. L. K.	30: —
726.	E. B., Stockholm	5: —
727.	Kollekt i Askersunds missionshus d. $^{14}/_{4}$ gen. C. B.	67: —
730.	E. E., Falun	25: —
731.	Kollekt å K. F. U, M., Östersund	55: —
735.	Insaml. å lista gen. G. Jonsson, Dylta Bruk	68: 37
736.	Kollekt å K. F. U. K., Malmö gen. S. B.	82: —
737.	D:o i Betel gen. d:o	15: —
740.	Från Skellefteå gen. H. D.	29: 70
742.	Insaml. af C. J. E., Mark gen. red. af G. W., Göteborg	23: 75
743.	Kollekt i Enåkers missionsförsaml. gen. P. Ö.	34: 10
744.	Från Herrens vänner vid Björnö gen. M. H.	25: —
745.	Björnö jungfruföreningen. gen. d:o	50: —
746.	K. S. i Sörbytorp gen. A. B.	30: —
747.	Insaml. i Käremons m:hus, Vestra Hörja gen. d:o	20: —
748.	Ungdomsfören. i Igelstad gen. d:o	15: —
749.	Vänner i Björkö gen. S., gen. d:o	11: 25
758.	J. A. P., Knekartorp, Wrigstad gen. d:o	35: —
759.	Betlemhemskapellets jungfruföreningen. Gefle gen. G. P.	105: —
760.	L. A., Tidaholm	50: —
761.	Missionsvänner i Grefbo gen. C. B.	70: —
762.	S. E. P.: kollektmedel från Käfsjö	14: —
764.	Red. af Hemvännen, Mariehamn	10: —
765.	Insaml. vid föredrag vid Marieby gen. E. B., Dufed	16: —
766.	Kollekt gen. E. G., Backhult, Solberga	36: 40
768.	L. gen. A. E.	5: —
769.	Kollekt vid missionsföredrag i Karlskrona kyrka gen. C. A. A.	175: —
772.	St. Lundby mfg gen. J. A. J., Stanum	18: 45
773.	H. P., Stora Rosenbad, Karlstad	5: —
774.	E. K., Skillingaryd	5: —
776.	Onämnd	2: —
777.	Insaml. inom Brunflo & Lockne socknar gen E. B.	50: —
784.	Från vänner i Frödinge	53: —
786.	E. Ö. gen. J. R.	10: —
791.	Onämnd gen. H. D., Skellefteå	5: —
792.	»Tackoffer» gen. d:o.	5: —
804.	J. i Torp gen. A. H., Sonstorp	6: —
805.	Onämnd, gen. d:o	1: —
806.	Från Sonstorp gen. d:o	8: —
807.	Kollekt i Sund vid Emil Jakobssons möte gen. E. S., Jönköping	36: 96
808.	Kollekt i Ölmstad vid Linders möte gen. d:o	74: 03
809.	Från Klefshults ynglingaförening d:o	5: —
810	» En hustru i Ölmstad d:o	5: —
811.	Insaml. gen. Fr. R. i Bottnaryd d:o	20: —
812.	Från A. M. gen. O. B. d:o	37: 70
813.	Kollekt i Byarum gen. J. S. d:o	17: 45
814.	d:o i Forserum » R. d:o	10: 75
815.	Från Grundsjö kr. förening d:o	5: —
	Summa	4,387: 54

Ett varmt tack till hvarje gifvare!

Ty jag var hungrig och I gåfven mig att äta — — — —

Sannerligen säger jag eder: Såvidt I hafven giort det mot en enda af dessa mina minsta bröder, hafven I gjort det mot mig.

* Af dessa medel utsändes kr. 2,732: 32 den 13:de sistl april och återstoden den 3 maj. *Red.*

6. Årg. JUNI 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

En gata i Hongkong.

Innehåll:

Svenska Missionens i Kina verksamhet under arbetsåret 1/5 1900—30/4 1901. — Svenska missionens i Kina 14:de årsfest. — Underrättelser från de infödda kristna på vårt fält. — Bref från Emilia Sandberg, Shanghai. — Revisionsberättelse. — T'an.Peh-'an. — Notiser. — Den första allmänna svenska missionärskonferensen. — »Det hafven I gjort åt mig.» — Redovisning.

Kommitéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Svenska Missionens i Kina Verksamhet

under arbetsåret 1/5 1900—30/4 1901.

A. Redogörelse för arbetet på missionsfältet.

»*Min vingård, som är min, den är i min egen vård.*» Höga Visan 8: 12. »*Min Fader är vingårdsmannen.*» Joh. 15: 1.

Det är under säregna förhållanden vi nu gå att redogöra för arbetet på vårt missionsfält under det förflutna året. Vid detsammas början kunde vi, då vi »upplyfte våra ögon och beskådade fälten» (Joh. 4: 35) i sanning säga: »Herre, dina fotspår drypa af fetma», ty, i stort sedt, aldrig såg missionsarbetet mera lofvande ut. Så t. ex. döptes vid vårmötena omkring 30 personer. Och nu, vid årets slut, skola vi säga, att vi »lupit efter något ovisst», att »vi fäktat lik en, som hugger i vädret». 1 Kor. 9: 26. Bort det! Och likväl, vi äro människor! Då tron pröfvas, skymmes ofta utsikterna och misströstans röst förnimmes i hjärtat. Ja, kanske i dessa dagar mången af oss likt Asaf utropar: »Herre, jag kan ej begripa detta, det synes mig alltför svårt! Jag förbittras i mitt hjärta, och jag känner ett styng i mitt inre». Om så är fallet, låtom oss i likhet med Asaf »gå in i Guds helgedom», och då, efter en stunds umgänge med vår store öfverstepräst, som har »alla de heliga i sin hand», och som bär »Israels söners namn uti domskölden på sitt hjärta till beständig åminnelse» (2 Mos. 28: 30), skola vi komma ut därifrån med strålande ansikten, stärkta till vår invärtes människa och utropa: »Herre, nu förblifver jag städse vid dig!»

»Då vi se på Jesus, Våra själars vän,
Tron skall genomträngа Himlens förlåt än.
Närmre dig, o Jesus. På vår ökenstig!
Stund för stund, o Herre, Vi bero af dig.
Blott en blick på Jesus Gifver hjärtat mod;
I en kristens rustning Tron är skölden god.

* * *

Gå vi så att kasta en blick på arbetet under året, så äga vi i år inga statistiker att tillgå. Som bekant är, måste vi alla fly från hem och allt. Och likväl kanske hafva vi aldrig afgifvit en »årsberättelse» med större glädje, ty den skall visa sig vara icke en *redogörelse* öfver *ett* års arbete utan en *pröfning* af *trettonårigt* sådant.

* * *

Förföljelsens stormar hafva öfvergått Kina. Mångårigt missionsarbete synes liksom omintetgjordt på några dagar, men »*min vingård, som är min, den är i min egen vård*». Vännens ord i Höga visan tyckas likasom gå i bokstaflig uppfyllelse: »*Vak upp, du nordanvind, och kom, du sunnanvind! Blåsen på min örtagård, att dess vällukts-ångor må spridas vidt omkring!*» Tron hos de kristna har pröfvats och i många, ack så många fall befunnits hafva varit mycket dyrbarare än det förgängliga guld, som pröfvas i eld. Med tacksamhet till Herren vilja vi så t. ex. omnämna dem af våra kära bröder, som, med fara för sina egna lif, följt oss alla ned till kusten, särskildt dem, som voro med våra systrar från Honan på deras äfventyrliga färd.

Vår äldste medhjälpare i missionsarbetet, Chang Chih-heng, har ock på ett glädjande sätt bevisat sin tro genom sina gärningar, i det att han, under särdeles ogynnsamma omständigheter, ansträngt sig till det yttersta för att uppsöka och bistå såväl kristna infödda som missionärer. I detta arbete har han biståtts af flera af våra församlingsmedlemmar.

Evangelisten Kung tillsammans med andra ha återupptagit verksamheten på några af våra stationer, oombedda, obetalda, självmant. Att de ej låtit sig uppslukas af de stora bedröfvelser, som påkommit dem, utan fortfarande visa samma ifver för den tro, som nu pröfvats, och det hopp, som aldrig skall komma på skam, är i sanning glädjande.

Från T'ong-cheo-fu skrifver evangelisten Kao bland annat: »Edra ord till mig, då ni satt på vagnen på resa från T'ong-cheo-fu: »Vårda mina får!» hafva alltid ljudit i mina öron, och jag har besökt Uei-nan och Cháo-I flera gånger. Mitt hjärta vill i sanning förblifva i Herren, men härom behöfver jag icke skrifva mycket till eder, ty vi hafva båda smakat den heliga lärans sötma!»

Från P'u-cheo-fu skrifver församlingsmedlemmen Uang Chong-sin: »jag med hela min familj hälsar vördnadsfullt till eder tillika med alla våra lärare och alla på Jesus troende bröder och systrar. Eder oförståndige broder beder alltid för eder och längtar efter den dag, då ni kommer tillbaka till Kina och vi få återse hvarandra.

Hvad äro dylika vittnesbörd annat än välluktsångor från Herrens örtagård i Kina, burna hit af sunnan- och nordanvinden öfver de stora hafven?

Under djup tacksamhet till Herren få vi så omnämna, att, så vidt vi veta, ingen af våra församlingsmedlemmar lidit någon nämnvärd förföljelse. Somliga lära hafva fått sina hem plundrade, men deras lif ha skonats. Missionsstationerna i *Uin-ch'eng*, *Hai-cheo** och *I-shi* hafva delvis plundrats, men husen stå dock kvar. Huru det förhåller sig i Mei-ti-chen och i Honan är oss ej med visshet bekant.** I T'ong-cheo-fu är missionsstationen oskadad, och detsamma gäller nog om Han-ch'eng Och hvad skola vi väl säga om, att under det så många värdefulla arbetare bland missionärerna fått nedlägga sina lif för Mästaren, ingen af vår missions medlemmar dödats? Vi hafva ånyo erhållit våra lif från Guds hand. Gifve han oss ock nåd att troget kunna använda dem i hans tjänst!

* * *

* Se vidare brefvet från Haic-heo sid. 59.
** Se föregående nr af Sinims Land. *Red.*

Så må vi då till sist tacka Herren för all hans nåd, midt under agan! Tack, o Herre, att du är vingårdsmannen! Du skär bort det osunda, du upprycker de plantor, som ej du planterat, du borttager falska stöd, du renar, du helgar, du uppehåller och hugsvalar! Lär oss så alla, missionärer, missionsvänner och de infödda kristna att förstå din kärlek i agan! Hjälp oss att bestå profvet och framgå ur detsamma mera skickliggjorda för din tjänst! Tack, att vi äro »i din egen vård». Vi vilja genom din hjälp »förblifva i din kärlek» och »bära mycken frukt». Amen.

August Berg.

B. Redogörelse för hemarbetet,

som under året fortgått i likhet med föregående år.

Utom de vanliga års-, höst- och bönemötena i Stockholm hölios de båda första söndagarna i augusti tvenne offentliga bönemöten i kyrkan vid Floragatan. De sorgliga underrättelserna om de i Kina utbrutna förföljelserna mot missionärerna och de infödde kristna föranledde kommittéen att inbjuda missionsvännerna till gemensam förbön. Dagen före första mötet ingick telegram, att våra missionärer lämnat sina stationer och väntades anlända till Shanghai inom 10 dagar. Mötet blef därför äfven ett tacksägelsemöte, att Herren bevarat våra syskons lif.

Med anledning af oroligheterna i Kina kunde ej de nyantagna missionärerna utsändas, såsom eljest var ämnadt. Fröken S. Bengtsson, som under sommaren vistats på miss E. Soltans uppfostringshem för att inhämta nödig kunskap i engelskan, reste på hösten till en broder i Amerika, hvarifrån hon sedan i början af detta år flyttat till C. I. M:s missionshem i Toronto för att fortsätta sin utbildning för missionskallet.

Br. *E. O. Beinhoff* slutade sin 2-åriga kurs vid »Glasgow Bible Training Institut» i juli, hvarefter han erhöll någon undervisning i sjukvård. I medio af oktober tog han upp arbete bland skandinaviska sjömän, därtill kallad af kommittéen för »Glasgow Seamens Friend Society». Rörande sin verksamhet bland sjömännen skrifver han i bref af den 11 okt. 1900: »Mitt arbete kommer att bestå i besök ombord å skeppen; hvarje morgon brukar jag göra en tur i dockorna, uppsökande mina landsmän, som alltid äro glada att få en traktat på det gamla kära modersmålet. Vidare har jag att besöka »the boardinghouses», som äro verkliga syndanästen; jag hoppas, att Herren må kunna använda mig där såsom ett salt i förruttnelsen. Vi hafva också tvänne möten i veckan för skandinaver, nämligen ett på tisdagen och ett på söndagseftermiddagen kl. 4 i kyrkan, då jag får frambära det härliga evangelium om Guds nåd i Kristus Jesus.

* * *

Fröken Maria Harms har sedan i början af dec. utöfvat sjukvård i privat familj i London.

* * *

Till följd af oroligheterna i Kina inställdes äfven förra hösten utresan för de hemmavarande missionärer, som annars då skolat återvända dit, nämligen syskonen Sandberg och Hahne. Det blef också nödvändigt att låta flera af de till Shanghai nedkomna missionärerna komma hem för att hvila. Några voro redan i tur att få resa hem och andra behöfde det för att kunna återvinna krafterna efter de under flykten till kusten utståndna ansträngningarna.

Vistelsen i hemlandet har emellertid ej varit utan frukt för missionen. Då Herren stängde dörrarna i Kina, har han gifvit flere af de hemmavarande missionärerna tillfälle att genom resor i landsorten där sprida kunskap om missionen, underhålla och stärka intresset för densamma.

August Berg har förnämligast ägnat sig åt Småland men äfven gjort resor till Skåne, Västergötland, Nerike och Västmanland. *Hugo Linder* har besökt ett antal föreningar, tillhörande Jönköpings kretsens kristl. ynglingaförbund, hvilket bekostat hans underhåll i Kina.

Carl Blom gjorde på hösten en missionsresa till Västmanland och Dalarne. Han har sedan i början af jan. till i medio af april tjänstgjort såsom biträdande sekreterare på K. F. U. M. i Stockholm.

Axel Hahne och *Robert Bergling* hafva äfven gjort missionsresor i landsorten. Den senare har på kallelse verkat någon tid vid Sparrsätra, nära Enköping, och är sedan den 1:a mars anställd såsom stadsmissionär i Hagalund.

Teodor Sandberg har under höst- och vårterminerna deltagit i undervisningen på Johannelunds missionsinstitut.

Systrarna *Anna Eriksson, S. Engström* och *Maria Pettersson* hafva gjort korta resor i sina hemtrakter.

Agnes Forssberg har sedan nyåret skött en plats i en släktings affär.

Nanna Fogelklou har en tid biträdt sekreteraren på missionsexpeditionen, men sedan i medio af mars har broder *G. A. Stålhammar* tjänstgjort såsom biträdande sekreterare.

Jane af Sandeberg har hållit en serie möten inom K. F. M. K., Stockholm, och äfven besökt dylika föreningar i landsorten.

* * *

Broder *E. Folke,* hvars hälsotillstånd efter en svårare genomgången sjukdom under september i Shanghai var högst betänkligt, blef af läkare ordinerad att resa till Kalifornien, dit han ock begaf sig i slutet af oktober. Resan stärkte honom och vistelsen i trakten af San Francisco har gjort honom godt. Ehuru han på det hela taget är mycket bättre, äro dock hans nerver klena. Som han behöfver en längre tids hvila i hemlandet före återresan till Kina, väntas han hit i slutet af juni. Hans familj, som lämnades kvar i Shanghai, skulle afresa därifrån till hemlandet den 16:e mars.

* * *

Syskonen *Henrik* och *Hilma Tjäder, Fredrika Hallin, Emilia Ulff* och *Emma Andersson* äro ännu kvar i Shanghai. Vi bedja att särskildt få anbefalla dem åt missionsvännernas förböner. Måtte Herren bereda dem någon tillflyktsort under den starka hettan! Må han ock snart öppna de stängda dörrarna. *Han upplåter och ingen kan igensluta.*

* * *

Under året har Herren i sin barmhärtighet och nåd gifvit missionen ett hvilohem. Som en ganska fullständig redogörelse om dess tillkomst varit införd i Sinims Lands decembernummer för 1900, hänvisa vi till densamma.

* * *

Till ombud hafva invalts kommendörkapten A. Gyllensköld, Karlskrona, och herr P. E. Ehn, Nyhem, Jämtland.

Trenne missionärskandidater hafva antagits på prof, och en af dem har sedan i höstas vistats i London.

* * *

Den hungersnöd i norra Kina, hvilken redan före förföljelsernas utbrott väckte mycken oro och efter desamma härjat med än större styrka, har uppväckt medlidande och deltagande hos många af Guds barn här hemma, och vi hafva haft den stora glädjen att såsom svar på bön och på det upprop rörande hungersnöden, hvilket infördes i februarinumret detta år af Sinims Land, få emottaga och utsända rikliga gåfvor till de hungrande kristnas hjälp. Sålunda hafva redan omkring 17,700 kr. blifvit för detta ändamål sända till Shanghai, hvarifrån C. I. M. kommer att låta fortskaffa medlen på lämpligt sätt till vårt missionsfält i Shansi, Shensi och Honan.

* * *

Det gångna missionsåret har varit rikt på pröfningar men också rikt på uppmuntran. När missionsarbetet i Kina måste öfvergifvas för en tid, har Herren beredt ett hem åt missionärerna i hemlandet, han har uppehållit missionsvännernas intresse och kärlek till missionens verk, och våra hjärtan manas i dag att tacka honom, som gjort så många hjärtan villiga att gifva af sina ägodelar ej blott till missionen och missionshemmet utan ock till de hungrande. Han skall löna hvarje glad gifvare, ty han är mäktig att låta all nåd öfverflöda till hvar och en, på det att hans barn ständigt må öfverflöda till allt godt verk. Då vi i dag se tillbaka på allt, hvad Herren gjort, fyllas våra hjärtan af tack och lof, och vi bekänna på nytt: »hittills har Herren hulpit». Han skall ock framdeles hjälpa, ty verket är hans, och vi förbida honom, vetande, att allt är lagdt under hans fötter, och fastän vi icke se allt vara honom underlagdt, se vi dock hans härlighet ständigt uppenbaras antingen förföljelsens stormvind härjar de nysådda fälten, eller hans plantering får i stillhet växa och frodas. Herren bevakar sin vingård, natt och dag bevakar han honom, att ingen skada må vederfaras honom. Es. 27: 5.

Svenska missionen i Kina

14:de årsfest

firades Kristi himmelsfärdsdag i kyrkan vid Floragatan. På förmiddagen höllos föredrag af ordföranden, *August Berg,* och *Joh Rinman* och på eftermiddagen talade missionärerna *Stålhammar, Blom, Linder, Anna Janzon, Anna Eriksson, S. Engström* och *M. Pettersson.*

Mötet öppnades kl. 11 f. m. med afsjungande af högtidspsalmen: Hela världen fröjdes Herren tidigt och af hjärtans grund, hvarefter ordföranden inledde och yttrade:

De textord, med hvilka vi vilja inleda detta möte, återfinnas i profeten Daniels bok, kap. 11: 32 och lyda så: »*Det folk, som känner sin Gud, skall hålla sig fast vid honom.*»

Dessa ord uttalas här icke såsom en uppmaning utan såsom en profetia, ett löfte, och det är dyrbart att se af hvem de uttalas, och till hvilka de ställas. I det 10:de kapitlet säges det oss, att Daniel befinner sig vid stranden af den stora älfven Hiddekel, då han ser en man, klädd i linnekläder, hvars länder äro omgjordade med guld från Ufas, hvars ansikte är såsom en ljungeld och hvars ögon äro såsom brinnande bloss, och ljudet af hans tal såsom ljudet af en folksamling

Detta är icke Gabriel men den man, hvarom Gud talar till Moses, då han i 2 Mos. 33: 14 säger till honom: »Mitt ansikte skall gå med dig». — Det är Guds ansiktes ängel, hans väsendes afbild och hans härlighets återsken, såsom Ebreerbrefvet nämner honom. Och den öfversteprästerliga dräkten säger oss för öfrigt, att han är ett med honom, som Johannes på Patmos skådar midt ibland ljusstakarne. Då Daniel ser honom, bekänner han: »ingen kraft blef kvar i mig», och ännu tre gånger upprepar han: »jag hade ingen kraft i behåll». — »När jag hörde ljudet af hans tal, dignade jag af vanmakt ned på mitt ansikte, med mitt ansikte mot jorden». Sådant var intrycket hos Daniel af den man, som kommit för att undervisa honom om hvad som skulle hända Daniels folk »i dagar som komma», och om hvad som är »skrifvet i sanningens bok», ty detta säges uttryckligen i 10: 14—21. Trenne gånger under samtalet måste Daniel genom att mannen i linnekläderna berördt honom mottaga kraft ofvanifrån. I 10:e versen säger Daniel: »Si, en hand kom vid mig och hjälpte mig upp på mina darrande knän» och i 16:e versen: »si, en, som liknade en människa, kom vid mina läppar, och jag upplät min mun», och likväl bekänner han: »ifrån den stunden var ingen kraft mer i mig, och jag hade icke andedräkten i behåll». Men så säger han: »ännu en gång kom en, som liknade en människa, vid mig och gaf mig styrka och sade: Frukta icke, du älsklige man! frid vare med dig, var stark, var stark!» Och under det han talade till mig, kände jag mig stärkt och sade: »Min Herre, tala! ty du har stärkt mig». — Det är sålunda under mycket underbara förhållanden, som den härefter följande profetian uttalas ang. de väldiga strider, som skulle öfvergå Israels land efter Daniels tid, och i hvilken äfven det löftet gifves: »Det folk, som känner sin Gud, skall hålla sig fast vid honom» eller, som det heter i annan öfversättning, »skall vara starkt». Märk väl, det är ett löfte, skrifvet i sanningens bok och

uttaladt af honom, hvars himmelsfärd vi i dag fira. Och det löftet gäller ej blott judarne, det gäller oss, och det har gått i fullbordan inför våra ögon på det stora missionsfältet i Kina. Under det gångna missionsåret hafva förföljelsens stormar rasat därute, våra missionärer hafva måst fly och arbetet nedläggas, men det folk, som kände sin Gud, har hållit sig fast vid honom. Det har bevisat sig, att missionsarbetet icke varit förgäfves. Herren har verkat, och hans verk bestå evinnerligen. Nordan och sunnanvinden hafva blåst på hans unga örtagård därute, och dess välluktsångor hafva spridt sig ända hit, särskildt genom de bref, vi mottagit från de kinesiske kristna, och hvilka vittna därom, att de känna sin Gud. Om missionen varit ett verk af människor endast, då hade säkert den unga planteringen i Kina nu varit uppryckt med roten. Huru många röster höjas icke ännu i våra dagar för att uppfostran och civilisation må föregå missionens arbete, man vet icke, att missionens historia gång på gång visat, att där grunden ej lägges genom ny födelse och ett lif i Gud, där består ej verket. Säkert känna många här det försök, som den lärde och skicklige biskop Colenso i Natal en gång gjorde med att uppfostra ett dussin Zuluynglingar, hvilka han under en längre tid gaf den mest omsorgsfulla omvårdnad och undervisning, dock utan att påverka dem med evangelium. När den bestämda uppfostringstiden var slut, gaf han dem frihet att välja, om de ville stanna kvar hos honom och mottaga undervisning i evangelium eller gå sin väg. Följande morgon hade alla lupit sin kos, kvarlämnande sina europeiska kläder, glada öfver att få återgå till vildens lif.

Och låt mig anföra ett exempel till. — Flere af oss hafva nog läst om huru en höfding från Nya Zeeland fördes till London för att under den västerländska kulturens inflytande och med den riktigt inför sina ögon, uppfostras och undervisas, tills han kunde anses mogen att återvända hem för att till sina landsmän föra något af civilisationens välsignelse. Återkommen till sin ö deltog han snart i sin stams strider, och på den förste fiende, han fällde, ref han ut ögat och sväljde det samt tillfredsställde sin hunger med sin fiendes ännu klappande hjärta.

Vargnaturen låter sig ej omskapas med civilisation — nej, den är fullkomligt vanmäktig däremot utan evangelium. — Där Gud får tända sitt lif i människohjärtat, där blir civilisationens alla välsignelser en följd, ej tvärtom. Verket i Kina har varit af Gud, och det består och skall bestå, ty så sant är löftet: »det folk, som känner sin Gud, skall hålla sig fast vid honom».

Det var en tid, jag förstod dessa ord som en uppmaning och att det framförallt gällde att hålla fast — i dag tänker jag något annorlunda, jag förstår nu, att allt hänger på att lära känna sin Gud, ty han är kärleken, och den, som i sanning känner honom, skall af kärlekens oemotståndliga makt dragas *till* honom och klänga sig fast *vid* honom. Hvad är det den missionerande församlingen i dag behöfver? Jo, att lära känna sin Gud, att få en ny syn på honom, som är omgjordad med guld från Ufas, och hvars ansikte är som en ljungeld, en sådan syn, att all egen kraft försvinner, och en sådan beröring af honom, att vi såsom Daniel varda stärkta.

Ja, vi behöfva framför allt att mer och mer införas i den fulla kännedomen af Guds hemlighet, Kristus, ty all kraft, all makt och all visdom är hos honom — och det skall då ej vara svårt att gifva sitt lif i hans tjänst. Hafva vi lagt märke till Jesu ord i Joh. 10: 15: »Jag känner Fadern, och jag låter mitt lif för fåren». — Se, hvilket underbart sammanhang här är mellan att känna Fadern och gifva sitt lif för fåren — det förra leder ovillkorligen och omedelbart till det senare. Därför »låtom oss jaga efter att känna honom», ty då skola vi känna kärleken och dess makt.

Det är sannt, att vi då själfva blifva okända, nämligen för världen, ty det säger oss aposteln Johannes i sitt 1:a bref 3: 1. »Fördenskull känner världen oss icke, emedan hon icke känna honom», men det kan ej vara annorlunda. — Verlden känner icke Kristus och förstår icke hans verk, men vi äro kallade att efterfölja hans fotspår. —

Må då denna missionens högtidsdag bidraga därtill, att vi mera lära känna icke blott Guds verk i Kina, utan framför allt honom själf. Och han, hvars himmelsfärd vi i dag fira, han sträcker ännu ut sina välsignande händer öfver sin församling på jorden för att meddela den af sitt lif och sin kraft och för att förverkliga det löftet: »Det folk, som känner sin Gud, skall hålla sig fast vid honom». — Amen! —

Härefter föredrogos års- och revisionsberättelserna (se sidorna 50, 51, 52 och 61).

August Berg:

Text: Ebr. 10: 11—18.

Och hvar och en präst står och gör tjänst dagligen och frambär ofta samma offer, hvilka aldrig kunna borttaga synder; men denne, efter att hafva framburit ett enda offer för synder, sitter för beständigt på Guds högra sida, och väntar nu, till dess hans fiender varda lagda honom till en fotapall; ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem, som varda helgade. Och därom bär oss äfven den Helige Ande vittnesbörd. Ty sedan han förut har sagt: »Detta är det förbund, som jag skall upprätta med dem efter dessa dagar», säger Herren: »Jag skall gifva mina lagar i deras hjärtan och inskrifva dem i deras sinnen, och deras synder och deras öfverträdelser skall jag icke mera komma ihåg.» Men där förlåtelse för dessa är, där är icke mer offer för synd.

Försoningsverket var fullbordadt. Välsignande hade Jesus skilts från sina lärjungar och genomfarit himlarna för att intaga sin plats på majestätets högra sida i höjden. Evangelisten Lukas omtalar, att de gingo tillbaka »med stor glädje och voro alltid i templet, prisande och lofvande Gud».

Hvilken skillnad emellan dem nu och t. ex. då Jesus höll sitt afskedstal. Då hade »bedröfvelsen uppfyllt deras hjärtan». Eller då de två gingo tillsammans till Emmaus, eller då Petrus och de andra för att förskingra sina tankar gingo bort för att fiska. Orsaken till denna förändring var, att Jesus uppenbarat för dem den härliga sanningen, att »det var nyttigt för dem, att han bortgick, ty sanningens Ande skulle nu komma och leda dem i hela sanningen, och att deras uppdrag hädanefter skulle blifva att som sändebud i Kristi ställe förkunna försoningens ord. Det stora afgörande slaget var vunnet. Fienderna, som ej ville, »att denne skulle regera öfver dem», skulle nu underkufvas». Lärjungarne skulle utropa: 'Vår synd han hafver dragit Och dödsens makt nedslagit', och ur

ångerfyllda bröst skulle det ropet uppstiga: 'Gif oss din frid, o, Jesu!'

Den kristna kyrkan har sedan äldsta tider firat denna dag som en högtidsdag. Under påsken hafva våra blickar riktats mot korset och den tomma grafven, men nu föras de uppåt, till härlighetens land och till vår himlafarne Frälsare.

Så vilja äfven vi, som i dag församlats här, rikta våra blickar uppåt och skåda *Jesus såsom sina fienders besegrare.*

Härom talar aposteln Paulus, då han i Efes. 1 beder till Gud, att de kristna måtte fatta, »huru öfversvinneligt stor hans (Jesu) makt är med afseende på oss, som tro efter hans mäktiga krafts verkan, hvilken han verkade i Kristus, då han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i det himmelska öfver allt herradöme och väldighet och makt och myndighet och allt namn, som nämnes, icke allenast i denna världen, utan ock i den tillkommande, och lade allt under hans fötter», och i 2:a kapitlet, där han säger, att Kristus på korset dödade fiendskapen».

Paulus såg saken i stort. Kristus var och är djäfvulens besegrare.

Det gamla förbundets präster, tagna bland människor, tillsatta af människor och behäftade med svaghet, måste först offra för sina egna synder och sedan för folkets. »De *stodo* och gjorde tjänst dagligen och framburo ofta samma offer, hvilka aldrig kunde borttaga synder» Ebr. 10: 11. Men Kristus, som var präst till evig tid efter Melkisedeks sätt, frambar, i tidernas fullbordan, ett enda offer, och *sitter* nu — efter fullbordadt arbete — för beständigt på Guds högra sida. Vända vi så våra blickar på individerna, så finna vi, Herren till pris, äfven i denna kyrka i dag många, som lagts till Jesu fötter — som besegrade fiender.

Vår text säger oss, att Herren skall gifva »sina lagar i våra hjärtan och inskrifva dem i våra sinnen». Vi kände denna lags kraf och vår oförmögenhet att uppfylla desamma. Vi föllo så ned till Jesu fötter, erkännande oss vara besegrade och anropade honom om nåd. I tron omfattade vi det framburna försoningsoffret, erhöllo förlåtelse och ett evigt förbund var ingånget mellan Fadern och oss.

»Men där förlåtelse för dessa är, där är icke mera offer för synd». På missionsfältet ter sig förhållandena enahanda. Ebr. 10: 18.

Äfven där läggas fiender till Jesu fotapall. Våra missionskartor målas med olika färger. Den gula färgen utmärker mohammedanismen, den grå hedendomen, den gröna judendomen o. s. v., men så finnes det en karta, som, med bibehållandet af dessa färger, ha små gyllene stjärnor utströdda öfver sig. För hvarje ny missionsstation, som upptages, tillkommer en ny liten stjärna. I olikhet med andra kartor måste dessa, för att vara korrekta, förändras, om icke hvarje dag så åtminstone hvarje månad, hvarje år. Hedningen känner i sitt hjärta samvetslagens kraf. Mången kan ej göra klart för sig dessa känslors innebörd, men då Guds ord blir predikadt, lag och evangelium, och blicken får syn på Guds Lamm, då inträder frid i hjärtat, ett bevis på att detta »enda offer» kan tillfredsställa den törstande själens längtan. En ny fiende blir lagd till Jesu fötter. O, hvilken förmån att få predika ett sådant evangelium, Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror.

Men det gifves äfven andra fiender, väl icke synliga till sin gestalt men desto mer i sina verkningar, som ock måste läggas till Jesu fötter. De benämnas med namn sådana som: »fiendskap, trätor, afundsjuka, vrede, partisinne, söndringar, tvedräkt, afund, otro m. m. I sanning, jättar inom staden människosjäls område, som endast konung Immanuel kan besegra! Och för deras besegrande är ock »det enda offret» tillräckligt.

»Otro», denna hemska synd, som så ofta i missionsarbetet vill rista sitt hufvud, är en stark jätte, som dock måste vika för den »starkare». Jag bär på mig bref från en af våra evangelister i Kina, och i detta bref säger han bland annat: »Ständigt ljuder i mina öron de ord, Ni yttrade till mig vid afresan från T'ong-cheo-fu: 'vårda mina får!' Jag har också flera gånger besökt Chao-I och Uei-nan.»

Af endast detta exempel se vi, hurusom Herren fortsätter sitt verk, fast han för en tid tagit undan sina tjänare. Legenden om Kristoffer är oss ju bekant. Han ville endast tjäna den starkaste och tog så tjänst hos en mäktig konung och tjänade honom troget. Men så märkte Kristoffer, att konungen vid vissa tillfällen gjorde korstecknet, och på hans enträgna förfrågningar måste han till slut medgifva, att det fanns en, vid namn Satan, som var starkare än han, men som vek för korsets tecken. Kristoffer lämnade då konungens tjänst för att tjäna Satan. Så märker han dock till sist, hurusom Satan under sina färder tog långa omvägar för att undkomma en kyrka, och på Kristoffers förfrågningar måste han medgifva, ehuru ogärna, att en, som heter Kristus, var starkare än han. »Honom måste jag tjäna», sade Kristoffer, och legenden förmäler icke att Kristoffer lämnade hans tjänst. Och huru skulle han kunna det! Han är i sanning den starkare, han, »som mäter vattnen i sin hand, och uppmäter himmelen med spann, fattar jordens stoft i en skäppa, väger bergen på våg och höjderna på viktskål Es. 40: 12, ja, »som har all makt i himmel och på jord». Har du ej ännu som en besegrad fiende lagt dig till Jesu fötter, så gör det i dag! Blicka upp till »denne Jesus», som så länge väntat att få se dig lagd till sin fotapall! Ja, låtom oss alla med trons öga skåda upp till Jesus! Vi arbeta ej för något fåfängt, vi fäkta ej, som högge vi i vädret. Såsom han uppfor till himmelen, så skall han ock igenkomma för att på den dagen förhärligas i sina heliga. Amen!

Joh. Rinman:

»Det svaga från Gud är starkare än människorna.»

Vi hafva i dag hört om den »starkaste», nämligen Kristus. Men äfven han hade att genomgå en tid af svaghet, hvarom det heter: »Ehuru han blef korsfäst af svaghet lefver han likväl af Guds kraft».

Hvad som var sannt om Kristus, är ock i viss mening sannt om missionen. Den yttre svagheten är det hölje som döljer den gudomliga och osynligt verksamma kraften. Missionen bland teluguerna i Indien belyser detta. År 1853 var man så godt som besluten att draga ir denna mission, då den i 13 år ej lämnat någon synlig frukt. Arbetet fortsattes emellertid. År 1867 bildade

bland detta folk den första kristna församlingen med åtta själar. Så kom det för Indien minnesrika året 1878. Under sex veckor af det året, nämligen från den 16 juni t. o. m. den 31 juli, ökades församlingen med 9 tusen själar. Ej mindre än 2,200 af dessa blefvo omvända på en dag. På de 11 åren (1867—1878) hade sålunda bokstafligen de åtta svaga själarna blifvit till 1,000 och dessa minsta till ett talrikt folk.

Uti Fuchow-distriktet, södra Kina, arbetades i 11 år utan att en enda själ blef omvänd. Äfven då var missionsstyrelsen betänkt på att bryta ny mark på annat fält. Missionären själf ville dock fortsätta, och de därpå följande 10 à 15 åren uppvisade en skara på öfver 3 tusen omvända hedningar. Redan i början af 80-talet funnos ej mindre än 300 församlingar inom detta distrikt med tillsammans öfver 15 tusen församlingsmedlemmar.

Arbetet i Japan såg ock nästan hopplöst ut till att börja med. Från 1763, då den förste protestantiske kristne japanesen döptes, till den senare tiden har missionsarbetet i Japan haft framgångar nästan enastående i missionshistorien, hvilket bevisas bland annat däraf, att man förra året, 1900, reste från Nemuro, en af Japans nordligaste punkter, till Kumaloto, dess sydligaste punkt, och tillbringade hvarje natt i ett troende hem.

Så långt ifrån att vår svaghet skulle vara ett hinder är den i stället en förutsättning för att den öfversvinneliga kraften skall kunna vara verksam. Men en annan förutsättning, nämligen *lydnad*, har Herren själf angifvit uti orden:

»Jag har gifvit inför dig en upplåten dörr, ty 1) du har ringa makt (svaghet), och 2) du har hållit mitt ord» (lydnad).

Herren behålle oss i den löftesrika svagheten och göre oss villiga att lyda, på det att han må kunna gifva oss en upplåten dörr in i det nu tillfälligtvis stängda Kina.

* * *

Eftermiddagsmötet inleddes af

G. A. Stålhammar:

Detta är det eviga lifvet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sändt, Jesus Kristus.

Det är kännedomen om Gud och om Jesus Kristus, som behöfver spridas bland nationerna, för att de skola pånyttfödas. På missionsfälten möter man många olika behof; men det största af dem alla är människohjärtats behof af pånyttfödelse från det onda till det goda, från mörker till ljus, från lögn till sanning. Ur vår personliga erfarenhet minnas kanske de flesta bland oss den tid, när vi lefde utan Kristus och utan andligt lif, görande hvad köttet och tankarna ville. Men på vår väg mötte vi Jesus, och han öppnade våra ögon, så att vi fingo syn på frälsningen i hans blod. Vi fingo se icke allenast vår egen frälsning genom Guds Lamm utan äfven hela världens frälsning genom honom, och så väcktes vårt missionssinne.

Jesus sade till sina lärjungar: »I åren vittnen om detta.» Och samma ord ställer han till hvart och ett af sina pånyttfödda barn: Du är vittne om detta, mitt vittne inför människorna för att frambära vittnesbördet om korset och frälsningen genom tron.

Huru använda vi Guds stora gåfva till oss? Jesus framställer i en liknelse, huru en man icke använde den gåfva, han mottagit, utan gräfde ned den i jorden. Och vi handla kanske på ett liknande sätt i större eller mindre utsträckning med den stora gåfvan Jesus Kristus. Själfviska i våra hjärtan glömma vi honom i stället för att gifva honom åt vår nästa genom ett frimodigt vittnesbörd. Hvart enda ett af Guds barn står i kärlekens skuld till sina medmänniskor, som lefva utan Kristus, och till de millioner hedningar i andra världsdelar, hvilka aldrig hafva hört evangelium. Låt oss därför fatta vårt lifs uppgift att vara vittnen för Kristus, och äfven om vi blifva befunne värdiga att lida smälek för det namnets skull, så låt oss likväl vara glada och fröjdas.

Det är icke något annat namn under himmelen bland människorna gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta.

* * *

C. F. Blom:

Ef. 6: 12. Missionsarbetet är framför allt en andlig verksamhet. Det är andliga makter, som hålla hedningarna fångna, och dessa måste först öfvervinnas, innan vi kunna beräkna att nå den af dem i besittningtagne med visst inflytande. Dessa andar stå bakom afgudabelätena, och man förnimmer deras närvaro, då man beträder tempelområdet. Striden med sådana herradömen måste utkämpas på deras eget område, det andliga, medelst vår egen ande. Men, då vi i vår egen kraft ej kunna betvinga dem, måste vi sätta oss i förbindelse med den, som är starkare, och detta genom bön. Vi ha då rätt att utbedja oss bistånd af Guds tjänande andar, liksom Daniel efter sin bön styrktes och tröstades af meddelandet, att Herrens utsände kämpade för hans folk, Dan. 10: 20. I denna bönekamp, där afståndet ej spelar någon roll, är det hvarje kristens förmån och plikt att deltaga, och därigenom utföres en oundgänglig del, kanske den svåraste, af arbetet för hedningarnas omvändelse. Då vi vidare betrakta missionsverksamheten i dess direkta förhållande till människorna, gäller det äfven där, att den är andlig. Det är människans andliga natur, som skall påverkas, och vi måste därför, hvilka metoder vi än följa, behålla i sikte målet att nå denna andliga sida med de andliga krafter, som i ordet, bönen och Guds Helige Andes inneboende stå till vårt förfogande. Det är ej genom meddelande af kunskap om naturkrafterna och deras betvingande eller genom logikens skärpa och öfverlägsenhet i system som andlig kraftöfverföring sker. Äfven i detta hänseende stå vi i fullkomligt beroende af Gud, som genom sin Ande leder oss till den för intryck mottagliga punkten, och att för hvarje individ använda det för densamma mest lämpliga behandlingssättet. Därför tarfva vi missionsvännernas uthålliga förbön i detta stycke att liksom bäras på deras bönearmar. Slutligen måste vi minnas, att vi *icke* hafva strid emot kött och blod. Det är icke kinesiska änkekejsarinnan och hennes rådgifvare, som vi ha att tänka oss såsom upphofvet till förföljelserna i Kina, och våra vapen äro därför icke de köttsliga: kanoner, gevär, bajonetter. Vi måste rikta vår energi mot de onda andar, som inspirerat deras handlingssätt, och detta sker genom bön. Låt oss därför kalla till vårt bistånd andliga hjälptrupper, Guds allmakt, och hvad medel denna be-

hagar använda sig af, så kunna vi hafva utsikt att segra och bringa hedningarna, som efter köttet varit fiender, till Guds och Kristi lydnad.

* * *

H. Linder:

Jag skall tala öfver samma ämne som br. Blom. — Efeserbrefvet framställer den förfärliga sanningen, att i luften omkring oss rör sig en ond andemakt, som ständigt söker förföra människorna. I de kristna länderna framträder dessa andars verksamhet icke så bjärt, men i de land, där människorna hängifvit sig åt afgudadyrkan, är deras makt i ögonen fallande. Hedningarna säga, att de icke tillbedja gudabilden utan den ande, som bor däri. »Hvad hedningarna offra, det offra de åt onda andar.» Så är det i Kina. Andarna mottaga hyllningen och taga dyrkaren i besittning. Så förföres hedningen dels att tro allehanda villfarelser, dels att bli andarnas viljelösa redskap. En man, som kände sig kroppsligen nedtryckas af de inneboende andarnas herrevälde och genom kristnas förbön med handpåläggning blef fri, gick en dag förbi ett heligt träd. Plötsligt kände han en stark frestelse att, såsom han förr gjort, falla ned och tillbedja. Han gaf vika för frestelsen, och med ens kände han, huru en här af onda andar foro uti honom. Bördan blef honom tyngre än någonsin. De kristnas böner hjälpte ej längre. Mannen tynade af och dog olycklig. Dessa andar anfalla äfven *oss missionärer* därute. Och de göra det helst, då vi äro kroppsligen försvagade af klimatets och arbetets verkningar. Det blir då kamp för oss, ja, mera kamp än I kanske förstån. Men vi få också erfara sanningen af Pauli ord: »Allt förmår jag genom honom, som stärker mig.» Det är därför vi missionärer icke med fruktan och oro utan med längtan kunna emotse den dag, då vi åter skola få gå ut och tjäna våra bröder, och detta trots det att vi nu känna svårigheterna. Svårigheterna äro stora, ja, så stora att, om jag fått lära känna dem riktigt, då jag först började tänka på Kina, är jag ej viss på, att jag *då* vågat utgå. I denna kamp behöfva vi, att »I kämpen med oss i edra böner», såsom aposteln Paulus behöfde sina vänners hjälp.

Men, ehuru vi ej se dessa tydligt, är det dock samma andemakter, som anfalla oss här hemma och särskildt *eder, missionsvänner,* i edert arbete för Kina. I hafven nog känt, huru tröghet och motvilja mot att tjäna Herren i missionen ofta vill bemäktiga sig eder. Fienden försöker först att förslöa våra vapen. Vi ha samma starka fiender att kämpa emot. Låt oss då förändra kap. 6: 13 till en bön och bedja, att Herren ville hjälpa oss alla att påtaga oss och ständigt gå klädda i den andliga vapenrustningen, att vi må blifva beståndande i den onda dagen och segra i Jesu namn.

* * *

Anna Janzon.

»Det i världen dåraktiga har Gud utvalt, på det att han skulle komma de visa på skam, och det i världen svaga har Gud utvalt, på det, att han skulle komma det starka på skam. Och det i världen oädla och föraktade har Gud utvalt, och det, som intet var, på det att han skulle göra om intet det, som något var.» 1 Kor. 1: 27, 28.

Under dessa oroliga tider i Kina är hvarje underrättelse från de infödda kristna särdeles efterlängtad. Det har i sanning fröjdat våra hjärtan att höra, att, äfven om en och annan i farans stund förnekat sin tro, de flesta dock stått fast och i trots af de svåra förföljelser och djupa lidanden, som de varit utsatta för, dock varit Jesus trogna. Mitt hjärta bäfvade vid tanken på de hårda stormar, som öfvergingo Herrens späda plantering därute, och jag tänkte: är det möjligt för dem att afgå med seger; dock härvid har det besannats, att »det svaga från Gud är starkare än människorna».

Under de senaste dagarne hafva vi hört talas om en man därute, som här hemma är bäst känd under namnet »Josef». Han var vår tjänare under några år, och om honom kan det i sanning sägas, att han var en af de dåraktiga, svaga och föraktade i denna världen. Jag skulle nu i korthet vilja berätta något ur hans lif. Vi förflytta oss några år tillbaka i tiden. Ute i en kinesisk by är en liten skara samlad omkring oss för att lyssna till budskapet om Gud och hans frälsning genom Jesus. Denna by brukade vi ofta besöka, ty där bodde en af de infödda kristna — en kvinna — som mottog oss så gärna. Vi sutto ute på den fyrkantiga gården, där ett bord, en stol och några bänkar blifvit utflyttade. Bland andra var där ock en gammal kvinna — mellan 70—80 år. — Efter en stund kom hon fram, fattade mina händer, sägande: »Jag har en förlorad son, hemfallen åt opiumslasten. Det lilla, han kan förtjäna, förstör han på opium, sina kläder och allt, hvad han äger, har han pantsatt, ack, rädda honom, om I kunnen.» Som vi då ej själfva hade någon asyl för opiumrökare, kunde vi ej mottaga honom på vår station, I-shi men lofvade göra, hvad vi kunde för honom, och bådo henne och sonen komma till oss följande söndag. Tidigt söndag morgon kom den gamla; hon hade då gått $^3/_4$ sv. mil. Vi frågade efter hennes son; »han skall komma», blef svaret. Timme efter timme förgick, men han syntes ej till. Det var rörande att se, huru moderns blickar oroligt vände sig mot dörren, hvar gång någon inträdde. Säkert undrade hon som vi: »när allt kommer omkring, har han kanske ej företagsamhet nog att komma». Vid middagstiden kom han dock. Oaktadt vi aldrig sett honom, förstodo vi med ens, hvem han var. En 30-års man såg han dock gammal och tärd ut. De insjunkna ögonen och den slöa blicken gåfvo vid handen, att han länge och i myckenhet förtärt detta långsamt dödande gift. Kläderna tycktes ej vilja hänga på honom (vi fingo sedermera veta, att de voro lånta). Vi beslöto att hjälpa honom — de troende (vår kvinna, sedermera bibelkvinna hos oss, den förut omtalade kvinnan i byn och en manlig medhjälpare) ville ock vara med. Han skulle ock själf bistracka, med hvad han kunde. — Inom ett par dagar kom han, med hvad han kunnat skrapat ihop, och vi ifyllde resten och sände honom den två sv. mil långa vägen till Hai-cheo, där syskonen Tjäder arbetade. Framkommen dit, befanns det, att hans penningar ej räckte till, hvarför han kom tillbaka, och vi gåfvo honom hvad som fattades med villkor, att han sedan skulle afbetala det genom arbete hos oss, och så vandrade han åter åstad, sålunda sex sv. mil inalles. — Det gick bra för honom i asylen och broder Tjäder kvarhöll honom en tid för att hjälpa till där, och så kom han sedan till oss. Han var då ännu rätt svag och hade mången hår-

kamp att utstå, särskildt under de långa sömnlösa nätterna. Han hade dock en fast tro till Gud och på bönens kraft, och Herren stod honom bi och gaf honom seger. Han stannade hos oss flera år. Han ville ej lämna oss, och vi kunde ej låta honom gå. Han var oss mycket hängifven och sökte troget fullgöra de uppdrag, vi gåfvo honom, men gaf nog ändå allt emellanåt anledning till missnöje genom försummelse. Om detta var en följd af den försoffning, som stundom följer opiumätandet eller ett naturfel, är svårt att säga, men genom bönen vann han äfven härvid stora segrar. Efter sin egen omvändelse visade han stort nit om andras — särskildt sina anhörigas — frälsning, och det var honom en stor glädje att få taga sitt nya testamente och sångbok och gå ut till sin fäderneby och vittna om Herren eller följa med oss på våra resor till byarna. Sin bibel och sångbok använde han flitigt. — Sedan han aftjänat sin skuld, sökte han spara för att kunna utlösa sina kläder, och stor var hans glädje, då han vid det s. k. stormötet kunde hafva sina egna snygga kläder på sig. En gång föll han för frestelsen att röka opium. Vi bodde i våra grottor under sommaren och han var ensam hemma. Han drabbades då af en svår sjukdom, som förorsakade olidliga smärtor i hufvudet. I sin öfvergifvenhet och för att stilla smärtorna rökte han opium några gånger men kände sig därefter så djupt olycklig, att han ej ansåg sig värdig att sitta på bänken under våra möten i kapellet utan satt på trappan. Under tårar erkände han både inför Gud och oss sitt fall. Vi hjälpte honom åter, och han blef upprättad. — Under den nuvarande förföljelsen har han visat sig vara en af de modigaste. När han blef uppkallad till mandarinen och hotad med slag, om han ej ville afsvärja sin tro, svarade han: »I kunnen ej göra mera än döda kroppen, jag har Jesus och med honom evigt lif.» Han erhöll då 50 slag, men, om han vidare fått lida slag, veta vi ej. Den häftiga förföljelsen tyckes nu vara öfver, men låtom oss ifrigt bedja, att de må kunna bestå i det dagliga lifvets småstrider och frestelser, ty kanske det stundom kan vara lättare att afgå med seger i en het strid än i de ofta påkommande småangreppen från fienden. Må vi vara uthålliga i bönen för dem, att de så väl som vi må kunna motstå i den onda dagen, allting väl uträtta och blifva beståndande.

* * *

Anna Eriksson:

Ett af de sätt, vi använda att missionera i Kina, är opiumasylverksamhet. När patienterna blifvit afvande från opium och återvändt till sina hem, söka vi fortfarande underhålla förbindelsen med dem och besöka dem. Från en sådan resa vill jag omtala några drag. I sällskap med bibelkvinnan begaf jag mig åstad och skulle första natten hvila i vår kocks hem. Hans gamla mor var ej alls vänligt stämd mot kristendomen och mycket missnöjd med sin son, för att han ville vara hos oss. Han hade ej vågat underrätta henne om vårt besök. När vi på kvällen stannade utanför dörren, sågo vi en gammal gumma skynda in i huset och förstodo, att det var farmor. Sonhustrun, som förr varit i vår asyl, kom och tog emot oss. Vi slogo oss ner på gården, som snart fylldes af grannarna, men förgäfves sökte mina ögon den gamla. Efter kvällsmåltiden fortsattes sång och samtal, och rätt som det var tittade farmor i dörren. Vi bådo henne stiga in och sitta hos oss, och hon tog verkligen mod till sig och satt sedan kvar till midnatt. Hennes fördomar mot oss försvunno till stor del under samtalet. Följande dagen fortsattes färden till andra f. d. patienter. Medan vi voro hos den sista kvinnan, vi i den byn ämnade besöka, kom bud, att någon utanför ville träffa mig. *Jag såg*, det var en man, som ett par dagar förut varit hos oss i staden och fått medicin. Han ville nu ha oss med hem till sin sjuka gosse. Vi mottogos ytterst vänligt och stannade där två dagar och voro från morgon till kväll omgifna af uppmärksamt lyssnande skaror från kringliggande byar. Inga onyttiga frågor framställdes utan tvärtom sådana, som vittnade om, att tankarna rörde sig omkring det talade. Bland de många voro tre syskon, alla öfver åttio år och ifriga buddister. De syntes särskildt angelägna att få reda på evangelii sanningar. De voro släktingar till vårt värdfolk och stannade kvar, så länge vi voro där. Andra dagen kom en man och bad oss besöka hans sjuka hustru, och vi lofvade, att han följande morgon finge hämta oss. Framkomna till hans by fingo vi både små och stora efter oss och de ropade »utländsk djäfvul». De följde efter in i huset, önskande att få se mig. Säkert trodde de, att icke jag förstod, hvad de sade, ty de blefvo mycket förlägna, när jag frågade, hvarför de då bedt mig komma dit, om de trodde, jag var en djäfvul, jag tänkte, att de inte ville ha sådant sällskap. »Oh», sade några gamla, »vi äro så dumma och okunniga, bry er ej om, hvad vi säga.» »Ja, men I veten nog, att detta ej är ett välljudande ord, sägen ej, hvad I icke tänken!» Sedan blef jag införd till den sjuka. O, hvilken syn! Under en trashög låg en mager kvinna. Ansikte och armar voro betäckta med ett tjockt lager af smuts. »Hvarför», frågade jag, »låter ni er sonhustru ligga så här, när hon inte kan reda sig själf, hvarför tvättar ni henne inte?» »Jo, jag har försökt, men det går ej af.» »Skaffa hit vatten, så skall jag försöka.» Gumman hämtade vatten, och nog gick smutsen af. Den sjuka fattade sedan mina händer och syntes glad att få för en vän utgjuta sitt hjärta. Vi blefvo nämligen lämnade ensamma en stund. Att tala till de församlade om Herren var mycket svårt. Det förnams en sådan motståndsande, att ordet liksom studsade tillbaka. Af artighet bjödos vi att stanna till middag, men jag hade sett nog af köket för att få lust till maten, så vi tackade och reste därifrån. Några af männen köpte traktater af oss och bugade sig höfligt vid afskedet. Besöket var nog till någon nytta, fastän det icke kändes så ljufligt för oss. Sedan foro vi till Ki-lu, där vi flera gånger varit. Kärt att finna flera kvinnor verkligt intresserade. Bibelspråk och sånger, som vi förut lämnat dem, hade de lärt sig. De hade kommit öfverens om att ånga bröd på samma dag, så att de den följande alla kunde samlas till läsning och bön. På så sätt hjälptes de åt att komma ihåg, hvad de hört. En sjuttiofemårig gumma var särskildt angelägen att få undervisning. Hon kom alla dagar, äfven när det var svårt väder, och förde sin lilla dotterson med sig. Han skulle hjälpa henne komma ihåg, hvad jag sade, menade hon.

Mera allmänt än förr förspordes på senare tiden ett uppvaknande ur hedendomens dvala. Efter den storm, som nu gått öfver Kina, skall det säkert blifva en riklig skörd. Det bibelord, som dessa dagar varit mig till välsignelse,

är det svar Mose fick, då han en gång stod frågande inför Herren: »*Mitt ansikte skall gå med, och jag skall låta dig komma till ro.*» Ja, tack, käre Herre, att jag slipper oroas, när *du* går med, som vill och kan göra allt väl igen i Kina!

En sak, som smärtat mig, är denna. Ofta får man höra kineser fråga: »Hemma hos er, där tro väl alla på Jesus?» Tänk, om jag då kunnat svara ett obetingadt, »ja». Men när de då få höra, att den lefvande tron ofta saknas hos många, som hafva kunskapen om frälsningen, då utbrista de förvånade: »Hur kunna de veta så mycket och ändå inte älska Jesus?» Vänner, om I ären här, som ännu icke hafven frid med Gud, tänken på denna hedningarnas fråga och på huru det skall gå eder till sist!

* * *

Sigrid Engström!

Sedan jag kom hem från Kina har ofta ett strålande ansikte stått för min inre syn och varit mig till välsignelse. Då jag tänkt på nöden där ute, har jag i fantasien sett stora folkhopar med förtviflan, lidande och fasa målade i sina ansikten, och det har blifvit så mörkt, så mörkt; men midt i mörkret har det framträdt en ljuspunkt, en man med ett strålande ansikte, hvilken jag igenkänt vara Kia-sï, vår tjänare. Jag vill därför nu berätta några drag om honom. Vi kunna i sanning säga, att han är en »rätt israelit, i hvilken intet svek är.» Han var ursprungligen afgudamakare och gick omkring och sålde sin vara. En gång hade han hört en sång sjungas, som gjort ett djupt intryck på honom. Han kom under sina vandringar till Hai-cheo, där br. H. Tjäder hade sin station, och knackade på porten men blef ej insläppt, emedan portvakten ej trodde, att en afgudamakare kunde hafva några allvarliga tankar att lämna afgudatjänsten. Då han gick nedslagen bort, mötte honom br. T:s kock, och denne förde honom till T., som samtalade med honom en god stund. Från det samtalet räknar Kia-sï sin omvändelse. Han stannade ett år på den trakten och blef sedan döpt i I-shï. Då vi skulle flytta till Honan, frågade vi, om han ville följa med oss, hvilket han gärna gjorde. Han var född i Honan. Han sökte i allt att uppfylla våra önskningar, men om det var något, som han trodde stred emot bibelns lära, gjorde han det ej utan utstod hellre våra tillrättavisningar och vårt misshag än att såra sitt eget samvete. Bland annat hade han ingen lust att efterkomma våra önskningar beträffande sin toalett. Ofta hade jag tillsagt honom att skaffa sig en snygg rock. Sent omsider gjorde han ju det men tog den ej på mera än en gång, då han såg mycket besvärad ut. Jag frågade honom en gång allvarligt, om han ej *ville* lyda, eller om han ej visste, att det var hans plikt att lyda oss. Han gick efter sin bibel och bad mig läsa Jakobs 2 och upplysa honom om meningen. Jag förstod, att han ville gifva mig en indirekt förebråelse men sade honom, att han ej kunde tillämpa det bibelstället här, ty han var ej så fattig, att han ej kunde skaffa sig kläder, han hade ju sin lön, och för resten kunde vi ej hafva i vår tjänst en person, klädd i lumpor. Då bad han mig se, hvad Jesus sade i Matt. 23: 25 o. följ. och tillade, att han var så rädd att framstå i bättre dager för människor, än hvad möjligen Gud såg i hans hjärta. Nu förstod jag, hur det var möjligt, att hans ansikte kunde stråla trots hans olydnad emot oss. Han ville mera lyda Gud än människor och lefva upp till det ljus, han hade. Han försäkrade ofta, att han tyckte om, att vi tillrättavisade honom, ty det bevisade, att vi älskade honom, och en gång kom han tillbaka till mig efter en tillrättavisning och sade: Fröken Engström, jag har likväl frid i mitt hjärta. Han var en rätt israelit, i hvilken intet svek var, och hans fridfulla ansikte var en god predikan.

* * *

Maria Pettersson:

Hafva de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder. »Hans egna mottogo honom icke». Jesus och hans lärjungar visste väl, hvad det var att blifva misstrodda, hatade och förföljda. Dock fanns det likväl ett Betanien, där Lasarus och hans systrar bodde, och dessa sågo ju gärna, att Jesus kom i deras hus. Så ock med oss därute i Kina. Vi ha mer än ett verkligt Betanien, dit vi kunna gå, och där finna vi alltid godt rum i hjärta och hus. Men det är icke blott de troende därute, som bemöta oss med kärlek, förtroende och välvilja, utan vi måste rätt ofta förvånas öfver hedningarnas vänlighet. Jag kommer ihåg en gång, då vi voro ute på bybesök och hade gått vilse, hurusom Herren efter hand lät oss finna en väg fram till en liten grottby, och huru i den folkhop, som där omringade oss, en medelålders kvinna, af fruktan för att de andra skulle förbjuda henne att taga emot oss så småningom smög sig fram och tillhviskade oss: »Sen efter, hvart jag går, och följen efter mig». Om en stund sutto vi i hennes lilla hem, och hon var då — såsom hon själf uttryckte sig — riktigt genomlycklig, ty »fast mitt hem är så tarfligt, som I sen, att det är, är det ju ändock för mina långväga gäster ett litet skydd mot vargar och annat ondt. Jag har visserligen bara ett täcke», fortsatte hon, vändande sig till bibelkvinnan, »men det räcker för oss båda, och här har jag mina bästa kläder, och dem får hon begagna», sade hon och såg på mig med ett leende, under det hon tog fram ett större knyte, som hon därpå räckte till mig. Mycken annan vänlighet fingo vi röna af denna hedniska kvinna under den tid vi sedan stannade i hennes by och vittnade om Herren.

Vid ett liknande tillfälle minns jag så väl, hvilket intryck det gjorde på mig, då vi en afton kommo mycket sent in uti ett hem, och modern där utan tvekan genast stod upp och lyfte ned det ena efter det andra af sina fyra sofvande barn ifrån de bräder, som voro upplagda på större stenar vid ena väggen i grottan, och lade dem så sida vid sida på det fuktiga jordgolfvet, sedan hon först därpå strött ut litet strå. Hon gjorde detta, för att *vi* skulle få ligga så bekvämt som möjligt och vara skyddade mot fukten. Sina egna sparade hon icke. Äfven under flykten fingo vi se upprepade bevis på hedningarnas välvilja. En dag kom en man fram till vårt gömställe och, som han själf uttryckte sig, »ville frälsa oss». »Alla i byn veta, att jag är en hedning», sade han, »och därför söka de nog icke efter eder i mitt hus. Jag vill gömma eder». Och huru kommo de ej med bröd och smör till oss vid första lämpliga tillfälle. Bröd, som de fört med sig långa vägar och haft gömdt i sina

långa rockärmar under den tid, de sökt oss. En annan man, som vid ett tillfälle såg oss, sände oss genast en bundt oblekt bomullsväf, och, då han senare hörde, att vi icke hade krafter nog att sy oss kläder däraf, såsom han tänkt, att vi skulle göra, kom han snart och tog sitt tyg tillbaka men skickade oss i stället litet penningar att köpa färdigsydda kläder för. Äfven i Shanghai var det en mindre bemedlad båtsman, som sände syster Emma Andersson och mig hvar sina två dollars, och att dylika bevis på kärlek och välvilja uppmuntrat oss mycket under arbetet, är ju onödigt att tillägga.

Underrättelse från infödda kristna på vårt fält.

Bref från Yungning. *)

Härmed till *Han* och *Pien* (systrarna Emma Andersson och Mari Petterson en vördnadsfull fridshälsning. Sedan lärarna i 6:te månaden reste till Shanghai, hade missionsstationen i Sinngan stor förföljelse. Om nätterna bultades på dörren och stenar inkastades på gården. Hvarken dag eller natt var det lugnt. Då jag i alla afseenden ej hade annan utväg, tog jag 4 af lärarnes lådor och lät inställa dem till förvaring i Kotung-shengs hem. Eder lärjunge öfverlade därpå med församlingsmedlemmen C'hen och öfverlämnade missionsstationen i hans vård, hvarefter eder lärjunge återvände till Yungning för att se, hurudan förföljelsen var där. Då jag kom hem, hade våldsmän, mer än 10 till antalet, bortfört min far. Eder lärjunge tillika med alla församlingsmedlemmarne gick då till staden, men mandarinen visste alls intet. Sedan jag gått att skriftligen anklaga röfvarne, blef Sinngan missionsstation på e. m. den 5:te dagen i 7:de mån. röfvad af tjufvar. Tjufvarne voro alla från staden. Med dem voro äfven män från yamen och dessutom rotemannen Ko Man-t'ang. Männens antal var mer än 50. Efter denna tilldragelse lät mandarinen försegla dörren, och eder yngre broder har sedan dess ej vidare besökt Sinngan. Numera bevarar Herren oss i frid. Först nu sedan lärarne sändt församlingsmedlemmen Chou att bära bud, vet eder yngre broder, att lärarne och pastorerna i frid kommit till Shanghai. Det är nu ett mycket stort hungerår. De församlingsmedlemmar, som ej hafva något att äta, äro många. — Sedan våra lärare reste, har ingen dag gått, utan att jag tänkt på lärarnes lidanden under vägen och äfven fruktat, att det knappt blef möjligt att taga sig fram till Shanghai. Måtte nu Herren bevara våra lärare, att ni mycket snart måtte komma tillbaka!

Shuang-siang, Shuang-lai, Shu-lai och hela min familj, män och kvinnor, vänta ifrigt, gråtande, att lärarne snart skola återkomma, att vi måtte få mottaga mera undervisning. Amen! Varen så goda, lärare, och framfören en fridshälsning från eder yngre broder till alla pastorer och lärare i missionen!

Tecknar eder fåkunnige lärjunge

Chang Ts'ing-cheng.

* * *

Bref från Sinngan. *)

Herren Jesu lärjungar, pastorerna Blom och Tjäder, den himmelska faderns frid! Yngre brodern Fong Yüen-shan vill omtala, att missionsstationen i Sinngan har af onda män röfvats på alla saker. Dessutom vill jag berätta, att Herrens lamm i Sinngan och Loyang äro i frid. Pastorerna må lugna sina hjärtan. Yngre brodern hoppas mycket, mycket, att Gud Fader skall gifva nådefull befallning rörande sina tjänare, mina pastorer och lärare, att de snart, snart måtte få återvända hvar till sin station och vårda hjorden. Äran skall gifvas åt Herren. Amen!

Skrifvet på aftonen af den 17:de dagen i 11:te månaden.

* * *

Från evangelisten Sieh i Hai-cheo, åt hvilken vårt hus och alla saker öfverlätos, då vi flydde, har bref anländt, som i hufvudsak innehåller följande:

Sedan I den 1 juli 1900 lämnaden Hai-cheo, kommo skaror af människor hvarje dag från staden och byarna och sökte tränga sig in i huset. Då vi sågo, att vi icke kunde stå dem emot, anmälde vi saken för stadens borgmästare. Denne lät utfärda en proklamation, som uppsattes utanför stora porten, och sedan vågade ingen komma. Följande söndag hölls gudstjänst som vanligt i kapellet för både män och kvinnor. Då senare oro åter förspordes, gingo vi igen till mandarinen, som nu sände hjälp att bevaka huset om nätterna.

Den 13 juli fördes 12 af edra (A. Forsbergs och F. Prytz') och 5 af Tjäders lådor till stadens skattkammare för att förvaras, sedan de blifvit vägda och förseglade.

Den 19 juli kallades vi åter upp till borgmästaren. Han berättade oss, att guvernören dödat 30 utländingar och lika många kristna samt tillsade oss att genast fly. Missionsstationen skulle förvandlas till en polisstation.

Under augusti och september månader funnos många både i Hai-cheo och Pu-cheo-distrikten, som lärde boxarekonsten, men borgmästaren i Hai-cheo tillät dem icke att komma in i staden. Så småningom försvunno de.

Då T'u Ch'en-siang ** i augusti månad begärde att få ut sin låda med kläder, befanns det, att alla lösa saker i rummen voro borta, lådorna öppnade, och hvad som funnits i dem stulet, endast bord och stolar voro kvar.

Den 14 dec. skulle borgmästaren nedlägga sin befattning och kallade oss därföre till rådhuset för att lämna tillbaka till oss lådorna och åter låta oss taga huset i besittning. Vi svarade: »Vi kunna icke, ty alltför mycket fattas.» Han svarade då: »När fröknarna komma tillbaka, skall jag blifva ansvarig för hvad som saknas.»

De troende hafva nu åter börjat samlas här. Under den oroliga tiden voro de visserligen rädda men ville dock hellre dö än att förneka sin tro.

Nu lida de till följd af hungersnöden och äro svaga. Vi hafva det mycket svårt. Vi hoppas innerligt, att systrarna snart må återvända till Kina.

Evangelisten Sieh o. läraren Ien.

* * *

* Bref till C. Blom.

** Portvakt på missionsstationen.

Kao Ming-shuen, som ifrigt åstundar att vara Herrens lifegne, till sin af hjärtat innerligt älskade lärare, herr Berg.

Sedan ni den 9:de i juni månad lämnade T'ong-cheo-fu, har ingen dag förgått, som jag ej studerat den heliga boken, och jag får tacka Herren, som hvarje dag gifvit mig frid.

De första dagarne i augusti månad måste jag hemsända min dräng *Chen,* till följd af hungersnöden, men, Herren vare tack, jag har likväl haft tid att läsa »en half dags böcker» *. Den 23 augusti afled gamle herr Fann, och vi rådgjorde alla med hvarandra, huru vi nu skulle göra. Det beslöts då, att hans änka skulle stanna här på missionsstationen till december månads slut. Sedan den 27:de i augusti månad har jag varit sysselsatt med att förrätta körslor, men eder yngre broders hjärta har i sanning varit i förening med Herren.

Härom behöfver jag dock icke tala mycket med eder, ty vi hafva båda smakat den heliga lärans arom. Men den 19:e december, under det jag var på hemväg till T'ong-cheo-fu från Tong-kuan, råkade jag (om det nu var Herrens vilja) att stöta min armbåge mot vagnen. Det är likväl icke så farligt med det.

Jag bor emellertid nu här på missionsstationen, emedan det är litet bekvämare att sköta min arm. Emedan skadan är på vänstra armen, kan jag utan svårighet både läsa och skrifva.

Herren vare tack, som här gifvit mig en lik-hjärtad vän, som älskar Herren, uti Shih Ki-rh.**

Hvarje dag studera vi tillsammans det underbara i den heliga läran. Vi två äro verkligen ett hjärta, och hvad min arm beträffar, så är den nästan bra nu, ehuru jag ännu icke kan utföra något tungt arbete med den. Mitt jordbruk har jag nu bortarrenderat och är nu riktigt villig att blifva använd af Herren. Var god läs Ps. 84: 11 (En dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus än dväljas i de ogudaktigas hyddor.) och Ebr. 11: 25, 26 (»hellre lida misshandling med Guds folk, än till en tid hafva lust i synden, och höll Kristi försmädelse för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen).

Ingen dag förgår, utan att jag tänker på min likasinnade, i nåden delaktige lärare. Läs 1 Tess. 2: 17 (Men vi, mina bröder, som nu en kort tid varit skilda från eder till ansiktet, icke till hjärtat, hafva nu blifvit så mycket ifrigare att få se edert ansikte, med mycken åstundan).

Sedan vi mottagit fröken Sandbergs bref, i hvilket hon skrifver, att ni beder för oss, »bedja vi natt och dag på det ifrigaste, att vi måtte få se edert ansikte». 1 Tess. 3: 10. Jag får ock omtala, att jag den 19:e okt. erhöll en gosse, som vi kalla »fördubblad nåd», och att min svägerska »*Tsai-chih*» gifte sig i slutet af den 7:e juli och min svärmoder bor på östra gatan. De ord fru Berg yttrade till mig, då vi sutto på vagnen och skulle lämna T'ong-cheo-fu: »Ihågkom Jesu ord till Petrus: 'vårda mina får', hafva ständigt ljudit i mitt öra, och jag har ock besökt Uei-nan och Chao-I flera gånger. Jag hade mycket mera, jag ville skrifva till eder om men vill icke göra det med bläck eller penna utan hoppas snart få se edert ansikte, och då skola vi muntligen talas vid». 3 Joh. 13, 14.

Jag beder eder framföra våra vördnadsfulla hälsningar till alla i edert hem.

»Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren.» Josua 24: 15. Fröken Sandberg säger i sitt bref, att Ni äro villiga komma tillbaka till Kina. Vi önska ock, att Ni måtte komma. Var god läs Upp. 22: 20. Amen!

Med vördnadsfulla hälsningar till alla våra lärare, tillönskande dem frid! Måtte den treenige Guden vara uti eder och ni uti honom!

Från eder ringa broder

Kao Ming-shuen med familj.

Den 9:e december af kejsar Kuang-Hsis 26:te regeringsår.

Till våra innerligt älskade lärare herr och fru Berg jämte alla i edert hem, stora och små!

Måtte faderns nåd och Jesu kärlek bevara eder i frid! Eder ringa lärjunge *Uang Chong-sin* jämte min måg, *Ien King-kuei,* och alla i vårt hem hälsa eder med frid! Vi bedja eder vördnadsfullt att å våra vägnar hälsa alla å eder plats boende innerligt älskade lärare, bröder och systrar med frid.

Sedan ni i juni lämnade oss, har eder okunnige broder alltid bedit, att Herren måtte bevara eder i frid hela vägen. I december mottogo vi herr Tjäders bref, och af detsamma erhöllo vi den underrättelsen, att ni i frid anländt till edert hemland.

Vi tacka härför Herrens nåd och längta efter den dag, då ni återkomma till Kina och vi få ånyo se hvarandras ansikten. Vi tacka den Helige Ande, som skall beveka edra hjärtan härtill.

Här i vårt hem åtnjuta vi ock faderns nåd och Herren Jesu kärlek. Då ni mottager detta bref, kunna ni därför lugna edra hjärtan.

Skrifvet den 8:e december af

Uang Chong-sin och *Ien King-kuei,*
som vördnadsfullt hälsa eder.

Från Shanghai.

Emilia Sandberg skrifver från Shanghai i början af april och berättar följande af hvad de båda intödda bröderna meddelat vid sin återkomst från fältet.

Mandarinen i T'ongcheo är mycket snäll, han håller bra ordning, så att ingen fått eller får röfva och stjäla i »Kiao-huei», (missionsstationen).

I Hanch'eng hade de måst upphöra med gemensam »li-pai» för en tid, men nu, sedan mandarinen uppsatt en proklamation till deras försvar, ha de åter börjat samlas om söndagarne.

Hanch'eng är troligen det af våra distrikt, som lider mest af hungersnöden. När våra bröder »Ko» och »Choh» lämnade Hanch'eng, hade ännu icke någon af de troende dött, men väl sågo de många andra döda efter vägarne. Flera af de troende voro dock så utmärglade, att de hade inga krafter kvar. Särskildt en kvinna, vid namn »Chang» (den första troende kvinnan i H.) som har en

* Härmed menas: »en god del hvarje dag».
** Vår tjänare, församlingsmedlem.

liten gosse om 9 år eller så, om henne hade de andra vännerna sagt, att de ej visste, hvad hon på en lång tid kunnat lefva af, utom när de gifvit henne en munsbit. Själf hade hon dock ej nämnt ett ord därom utan bara grätit och sagt gång på gång: »Min Jesu lära blir icke mottagen.» »Min Jesu lära blir icke mottagen!»

De sade också, att i stället för att jämra sig öfver egen brist går hon omkring och tröstar de andra kvinnorna och uppmuntrar dem till ståndaktighet och förtröstan på Gud. Hon har på detta sätt fått vara dem till stor hjälp och välsignelse. När vi fingo höra detta gräto vi glädjetårar och tänkte på bibelns ord: »Det dåraktiga i världen har Gud utvalt, och det, som intet är.» Hon har ofta förut varit en dåre för de andra, och dum är hon i allt jordiskt, men när det gäller Guds ord och det, som är ofvan, då ser hon klarare än de flesta. Gud välsigne den kära själen, om hon ännu är på jorden! Jag längtar efter att ännu en gång få sluta henne i mina armar. Vår dagliga bön är, att Gud ville hjälpa, så att de penningar, vi sändt, måtte hinna fram, innan någon af dem dör.

Gud vare lof för hvad som kommit hemifrån vårt älskade Sverige till hjälp här! Måtte hvarje gifvare få känna saligheten af att gifva, då han ihågkommer Jesu ord: »Hvad I hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I gjort mig.»

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för Svenska missionen i Kina att granska denna missions räkenskaper och förvaltning för år 1900, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjorts:

Inkomster:

Behållning från 1899:		
På bank innestående	29: 53	
Kontant i kassan	136: 68	166: 21

Gåfvomedel:

Till Allmänna missionsfonden	38,983: 93	
» Bokfonden	41: —	
» Skolfonden	453: 60	
» Fonden för infödda arbetare	1,285: —	
» Medicinfonden	60: —	
» Husfonden	1,511: —	
» Nödhjälpsfonden	70: —	42,404: 53
Räntor		28: 41
Influtna medel till särskildt underhållna missionärer		1,903: 25
	Summa Kronor	44,502: 40

Utgifter:

Till missionärernas underhåll och resor samt arbetets bedrifvande	33,851: 17	
» missionärskandidaters underhåll och resor	1,302: 67	
» Skolfonden, utsändt till Kina	362: —	
» Bokfonden » » »	40: —	
» Fonden för infödda arbetare	875: —	
» Medicinfonden	61: 30	
» Husfonden	1,511: —	
» Nödhjälpsfonden	55: —	38,058: 14
Öfversända medel till särskildt underhållna missionärer		1,903: 25

Omkostnader:

Sekreterarens lön	2,500: —	
Hyra för expeditionen	200: —	
Resekostnader	368: 05	
Porto, telefon och telegramkostnader	279: —	
Öfriga omkostnader, sparbössor, trycksaker, skrifmaterialier etc.	563: 20	3,910: 25
Behållning till 1901:		
På bank innestående	629: 94	
Kontant i kassan	82	630: 76
	Summa Kronor	44,502: 40

Missionsfonden:

Behållning från 1899	10,750: 33	
Inkommet under året i gåfvor	13,190: —	
Räntemedel	474: 79	24,415: 12
Köpeskilling för egendomen Kvarteret Perlhönan, Dufbo Villastad, Spånga socken	20,000: —	
Reparationer, inköp af inventarier, frakter m. m.	3,847: 79	
Behållning till 1901	567: 33	24,415: 12

Till missionärerna privat har genom kommitténs bemedling öfversändts ett belopp af kr. *1,389* uti olika poster.

Tillgångar:

I hemlandet:		
På bank innestående		629: 94
Egendomen kvarteret Perlhönan, Dufbo Villastad		20,000: —
Lösegendom därstädes enligt inventariebok		2,500: —
Kontant i kassan	00: 82	
Missionshemsfondens särskilda kassa	567: 33	568: 15
Böcker och inventarier:		
Balans från 1899 med tillägg af under 1900 inköpta	292: 23	
Afgår afskrifning	29: 23	263: —
	Summa Kronor	23,961: 09

Med afseende på följande missionen tillhöriga egendomar i Kina, nämligen:

Ett hus i Üin-ch'eng, värderadt till	4,000	
» » » Hai-cheo » »	2,000	
» » » T'ong-Cheo-fu » »	7,000	13,000: —

få revisorerna meddela, att, för så vidt genom bref till kommitténs ledamöter kunnat utrönas, dessa hus ännu den 25 sistlidne mars antagligen voro oskadade.

Revisorerna hafva tagit del af åtkomsthandlingarne till den för ett missionshem inköpta egendomen kvarteret Perlhönan i Dufbo Villastad och få i fråga om detta köp uttala sitt gillande. Brandförsäkringsbref hafva blifvit revisorerna förevisade dels å förenämnda fasta egendom för kr. 20,000 i bolaget Norrland och dels å hemmets inventarier för kr. 7,000 i bolaget Skandia.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti mycket god ordning, och, då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under 1900 varder kommittén beviljad.

Stockholm den 6 maj 1901.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

T'an-Peh-T'an.

Hans omvändelse, lif som kristen första tiden, erfarenheter och nit för evangelium.

Af *R. B—g.*

T'an Peh-T'an är namnet på den infödde medhjälpare, som åtföljde mig på min första missionsresa till vår nuvarande station Han-ch'eng med omgifningar. Som han är en man, på hvilken evangelium på ett underbart sätt bevisat sin frälsande kraft, tror jag mig glädja och till fortsatt nit för kinesernas frälsning uppmuntra läsarne af »Sinims Land» genom följande skildring.

Hans omvändelse.

Till skillnad från majoriteten af sitt folk var han mycket religiöst anlagd och försummade följaktligen icke att både vårda och vörda templen och gudarne, af hvilka det finnes en sådan mångfald i Kina. När och hvar han passerade de senare, kunde han ej underlåta att knäfalla eller göra en lättare bugning för dem. Föremål för sådan hyllning blefvo icke blott de välvårdade och mera imponerande utan äfven de, på hvilka tidens mask bortfrätt näsa, ögon, öron m. m., ja, på hvilka till och med hufvudet nedfallit och blifvit liggande krossadt vid bildens fot.

Så länge T'an hade råd, öfverträffade han de fleste i sitt nit att bränna ljus, rökelse och frambära olika slags offer samt särskildt uppmärksamma gudarnas och sina förfäders födelse- och andra bemärkelsedagar.

Detta medförde emellertid ingen välsignelse för honom, ty ju mera nitisk han blef, dess hastigare förminskades hans välstånd. Åt opierökningen hade han ock under en sjukdom hängifvit sig och därvid blifvit dess slaf, hvilket framför allt påskyndade hans armod.

Vid tiden för hans omvändelse hade fattigdomen inga gränser. För att erhålla opium hade han sålt största delen af sin jord, sina 6 à 7 dragare, ja, allt säljbart i hemmet, t. o. m. *enda dottern* *).

En bedröflig tid inträdde nu, då han måste löpa omkring från släkting till släkting, från granne till granne och från vän till vän för att låna pengar till opium. Slutligen blefvo kreditorerna så många och så fordrande, att han för att undfly dem lämnade hemmet och, sedan han genom ytterligare lån fått till stånd en gårdfarihandel, dref omkring från marknad till marknad, säljande sin vara för att sålmedelst stilla sitt alltid regelbundet återkommande kraf på opium.

Under denna vandring kom T'an för att öfvervara en marknad till staden Kih-cheo, hvarest en engelsk missionär verkade. Af dennes kolportörer fick han först höra om syndares vän och Frälsare samt lära vägen till missionärens hem. Då han länge hade längat efter frigörelse från sin förnedrade slafviska ställning, blef det evangelium, han hörde, ett ljufligt och gladt budskap för honom.

*) Som bekant säljas nästan alla döttrar i Kina, men då de rikes i regel för en »*liten* present» bortlofvas till välbärgade svärföräldrar, säljas de fattiges däremot till de högstbjudande, och *så* skedde här.

Så länge marknaden varade, uteblef han ej från morgon- och aftonbönerna på stationen. Om intrycken därifrån brukar han säga: »Hvad jag där hörde, tände en nästan förtärande eld i min själ, hvilken alltsedan fortsatt att brinna.»

Från denna tid räknar T'an sin omvändelse, hvilken vi skola finna var en verklig sådan.

T'an Peh-T'ans lif som kristen första tiden.

»Då marknaden i Kicheo den gången var slut, var det ock slut med *'gamla T'an'*», plägar vår vän berätta. »Då blef det ock slut med min gårdfarihandel och då *började* bortläggandet af opium. Guds kärlek till sitt förlorade barn väckte till lif hos mig kärleken till min öfvergifna familj. Den bok, ur hvilken det predikats för mig om en *Gud, som älskar* människors barn, om en Frälsare, som gaf sitt lif till försoning för våra synder, om en himmel, öppnad för förlorade syndare, om ett evigt lif när Herren och om utsikt äfven för *en sådan som mig* att få det, blef mig sedan kärare än någonting annat. Ett Johannes evangelium medförde jag hem, och därur läste jag i tid och otid, sedan jag, såsom jag blifvit lärd, bedt Herren låta sitt ljus lysa däröfver.

Min gamle vän (opiumet) bröt jag ock vänskapen med. Det oaktadt sände han regelbundet sin talisman (begäret) med anhållen om mitt sällskap igen. För att tysta denna nödgades jag då doppa mitt finger i opiumdosan och stryka af den svarta smörjan på tungan eller läpparna, och därmed böd jag honom gå. Lämnade han mig ändå icke, så böjde jag mina knän, och därvid tog han till flykten. Slutligen upptäckte jag, att allt, som erfordrades för att aflägsna honom, var att fly till Gud i bön, och tidigt sökte jag sedan denna tillflykt, hvarför han snart lämnade mig för att aldrig visa sig igen.»

Sådan, om än stundom till formen något förändrad, är den bekännelse, jag ofta hört broder T'an aflägga för större eller mindre intresserade skaror.

Emellertid var T'ans kunskap om frälsningens väg mycket dunkel, då han först kom hem från Kicheo. Det oaktadt drefs han att gå omkring till släktingar, grannar och vänner för att med dem tala om den »oöfverträffliga, heliga lära», han hade hört, om de »helgade män», han hade sammanträffat med, om den glädje han förnam i sin själ, om sina framtidsutsikter m. m. m. m. Följden blef, att folk från när och fjärran strömmade till för att höra honom och äfven begära skäl för hoppet, som var i honom. Skäl kunde han emellertid ej vid den tiden ge, hvarför somliga sade: »Han är från förståndet», andra åter: »Arma man! han befinner sig ännu uppenbarligen under inflytandet af någon stark medicin, som utländingarne narrat i honom.»

Hans återvunna kärlek till hemmet, hans arbetsamhet och ihärdighet, hans hågkomst af sina skulder och andra plikter m. m. kunde de dock icke annat än beundra, hvarför de mera *tänkande* ibland dem sade: »Det är besynnerligt!»

Vid den tiden vittnade han om sin Frälsare med rökpipan i hand och brännvinsflaskan vid sidan. Samtidigt dyrkade han ock stamtaflan medelst offer och rökelser, visade vördnad för sina husgudar, betalade sin skatt till templen och lämnade bidrag till tempelfester

m. m. Att tala osanning fruktade han ej för, och gällde det att rikta sig på en annans bekostnad, skulle han under vissa förhållanden ej ha satt det i fråga, berättar han själf.

Då ungefär $^1/_2$ år förflutit, sedan T'an var i Kicheo, fick han höra, att där skulle hållas ett större missionsmöte. I sällskap med en yngre bonde, som han lyckats intressera, och hvilken sedan blef hans förstlingskärfve, vandrade han den 10 sv. mil långa vägen dit. Missionären där förstod med glädje, att ett härligt Herrens verk var begynt i hans själ, hvarför han ock kvarhöll honom några dagar efter mötet för att få lämna honom särskild undervisning.

Frukterna däraf visade sig vid hemkomsten på följande sätt:

Tobakspiporna sönderslogos, brännvinsflaskan bortsattes, brännvinskrusen uttömdes på marken, stamtaflan förvandlades till bränsle, husgudarna likaså, tempelskatten betalades icke vidare och bidragen till tempelfester etc. indrogos. T. o. m. bygudar, hvilka T'an som byns ålderman hade bestämmanderätten öfver, nedbröt och sönderslog han. Därjämte började han en öppen protest mot hvarje form af afgudadyrkan, och för öfrigt allt, som han lärt känna såsom orent, skilde han sig totalt ifrån.

Men, hvad blef följden?

(Forts.)

Ev. Fost. Stiftelsen har på sitt missionsfält i Ostafrika 9 hufvudstationer och inalles 32 svenska missionärer, 17 män, af dem 12 ordinerade, och 15 kvinnor, af dem 10 gifta, samt 28 infödda, af dem 4 ordinerade och 2 kvinnor, 502 församlingsmedlemmar, af dem 206 nattvardsberättigade, 14 skolor med 305 lärjungar. Under året äro 45 döpta och 21 upptagna genom konfirmation samt 4 döda.

Hälsotillståndet har ej varit, såsom man kunnat önska, men ingen af missionsarbetarna har dött.

På sitt missionsfält i Indien har stiftelsen 8 hufvudstationer och 36 svenska missionärer, 17 män, af dem 15 ordinerade, och 19 kvinnor, af dem 12 gifta, samt 37 infödda medhjälpare, 23 män och 14 kvinnor, 826 församlingsmedlemmar, af dem 254 nattvardsberättigade; 9 skolor med 273 gossar och 227 flickor samt 318 söndagsskolbarn. Under året hafva 125 upptagits genom dop, 25 hafva aflidit och 3 uteslutits.

I utländska hamnar bedrifva 7 ordinerade och 4 icke ordinerade missionärer sjömansmission i Stiftelsens tjänst.

7 missionärer stå redo att utgå på missionsfältet, af hvilka 4 äro kvinnor.

Stiftelsens inkomster under året 1900 belöpa sig till kr. 95,150:32 för den inländska missionen samt kr. 318,746:58 till den utländska, af hvilken summa kr. 44,032:40 äro gifna till sjömansmissionen.

* * *

Svenska Missionsförbundet har 7 missionsstationer i Kongo och 65 utstationer, 13 manliga och 12 kvinnliga missionärer och 61 infödda medarbetare, 1,573 församlingsmedlemmar, 101 skolor med 2,005 gossar och 1,552 flickor samt 49 söndagsskolbarn. 353 hafva upptagits i församlingarna och 128 aflidit.

Dessutom har Missionsförbundet en missionär i Nordafrika, 13 missionärer, inklusive 4 missionshustrur, i Kina på 4 stationer, 9 i kinesiska Turkestan, 2 i England, 1 i Petersburg och 5 i Kaukasien.

Svenska Missionsförbundet har under året haft en inkomst på kr. 254,546:29 men utgifvit 265,447:58.

Den första allmänna svenska missionärsskonferensen,

som hölls i Stockholm den 29:de maj—2:dra juni, är nu ett minne blott.

Vid densamma voro något öfver ett hundra missionärer och missionärskandidater närvarande.

Förhandlingarne höllos på K. F. U. M:s lokal under Prins Bernadottes, doktor Fries' och kyrkoherde Hagbergs respektive ordförandeskap. Det rikhaltiga programmet, som innehöll icke mindre än 22 frågor, genomgicks, och utmärkte sig mötet för en synnerlig fridsam och broderlig ande.

Vid den utfärd, som deltagarne den 3:dje juni på e. m. gjorde till Sv. missionens i Kina hvilohem vid Dufbo, uppsattes och antogs följande resolution:

»*Under tacksamhet mot Herren för den kärlek och frid, som präglat första allmänna svenska missionärskonferensen och dess förhandlingar, vill konferensen uttala, att dess medlemmar, churu tillhörande olika missionssällskap, känna sig såsom ett i Kristus och arbetet för hans rike.*» Välsignelserika frukter af detta möte skola förvisso icke uteblifva.

Vi torde i ett följande nummer återkomma till detsamma.

"Det hafven I gjort åt mig."

En söndagsskollärarinna i England i slutet af adertonde århundradet sökte att rädda en liten trasig gosse genom att kläda upp honom och uppmuntra honom att gå i söndagsskolan. Gossen uteblef emellertid snart från skolan, och, när undersökning gjordes, befanns han åter vara utan kläder. För andra gången anskaffades en dräkt åt den lille stackarn, men snart stod åter hans plats tom i söndagsskolan. När gossen för tredje gången kläddes upp, lyckades lärarinnan behålla honom i skolan, och sedermera infann han sig regelbundet i sin klass hvarje söndagsmorgon.

Lärarinnan anade ej, hvem hon på detta sätt räddade. Denne gosse växte upp och blef doktor *Robert Morrison*, Kinas förste protestantiske missionär, som öfversatte bibeln på kinesiska, utarbetade lexikon på samma språk och som med sitt utgifvande och självförsakande lif blef för Kinas millioner mer, än vi kunna uppskatta och beräkna.

Man har förgäfves sökt få reda på söndagsskollärarinnans namn. Hon är känd af Herren, och af honom har hon utfått arfvets lön.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Maj månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
816.	Stora Mölarps Öresfören. gen. E. O.	50:	—
817.	E. H.	5:	—
818.	N. M., Skulkarp, Bjernum	10:	—
819.	A. S., St. Mellösa	35:	—
821.	J. A., Sundholmen	10:	—
824.	Onämnd gen. E. J. H.	10:	—
825.	Missionsvänner i Tuna gen. A. R.	20:	—
826.	Kollekt i Betel, Malmö $^{24}/_{4}$ gen. H. R.	18:	46
828.	Wedums mfg. kollekt gen. F. G. D.	31:	41
829.	Kestads d:o d:o gen. d:o	9:	13
830.	Svenstorps d:o d:o gen d:o	6:	55
832.	En Barnmissionsfören. Hfrs. gen. M. L.	50:	25
833.	Ett tackoffer, K. K., Hfrs. gen. J. R.	71:	79
834.	L. L., Hfrs. gen. d:o	14:	36
837.	Auktionsmedel gen. M. S., Mora	100:	—
840.	Gen. A. G., Karlskrona	5:	—
842.	Kollekt i Kuilsta skolhus gen. E. N.	7:	—
843.	S. J., Nyland	5:	—
844.	Den $^{6}/_{5}$ Es. 52: 7	25:	—
845.	Vänner i Arnäs gen. P. J.	12:	—
846.	Huskvarna Kristl. Ynglingafören. gen J. M. M. (Bok.-fonden)	8:	—
847.	Kollekt i Habelsbolet gen. A. A.	12:	—
848.	C. J. L., Finnerödja gen. A. H.	10:	—
849.	Gen. C. O., Mariestad, kollekt	24:	53
850.	Kollekt i Siggagården gen. L. P.	7:	16
851.	D:o i Ringsbacken gen. L. J. O.	4:	12
852.	D:o i Klefva gen. L. J.	7:	01
853.	D:o i Ekslund gen. P. J. P.	9:	45
854.	D:o i Forshem gen. O. F.	7:	19
855.	D:o i Björstorp gen. G. A., Österäng	5:	27
856.	C. U., resemedel till A. H.	3:	—
857.	Ljungby mfg. gen. J. A. S.	5:	—
858.	E. B.	700:	—
859.	K. F. U. M., Malmö	4:	—
860.	Askeryds mfg. gen C. F. L.	35:	—
863.	A. D., Jönköping	10:	—
865.	Östergötlands Ansgariifören. till underhåll af infödde evangelisten Li-Shang-jong gen. C. O. K.	200:	—
866.	Onämnd gen. E. B., Hofva	100:	—
869.	A. H., Vinst å försålda böcker	15:	—
870.	A. H., Herrens tionde	50:	—
871.	Vestra Hargs Ungdomsfören. gen. V. P.	5:	—
872.	N. S. Ur en sparbössa	4:	—
876.	K. F. U. K., Helsingfors gen. J. af S.	71:	—
878.	G. R.	5:	—
883.	N. S.	1:	—
884.	J. O., Stockholm	10:	—
887.	Syföreningen vid Vadstena Hospital	100:	—
890.	Tack till missionshemmet	2:	—
893.	Alingsås mfg: till ett barns underhåll i skolan	50:	—
894.	Halltorps syfören. gen. P. A. B: Auktionsmedel från auktionen d. $^{8}/_{12}$ 1900 kr. 70. Kollekt 6: 90; Ett löfte af T. kr. 50; insaml. vid sammankomster kr. 13: 25; gåfvor af enskilda gifvare kr. 15: 25; Ur sparbössa 4: 60	160:	—
895.	Ekenäs syfören.: Rest från missionsauk. gen. d:o	10:	10
896.	Från barnen i Brummerska Söndagsskol. gen. E. H.	52:	10
897.	Från lärarna i d:o gen. d:o	45:	—
898.	L. S., Sollefteå	20:	—
899.	Löfte åt Herren	10:	—
900.	Ur 3:ne sparbössor, lämnade i Florakyrkan	12:	31
	Transport	2,270:	19
	Transport	2,270:	19
901.	N., Skånella: Öfverskott å resebidrag till B.	5:	30
903.	Söndagsägg	10:	—
904.	En tacksamhetsgärd till Herren från årets nattvardsflickor i Wånga gen. O. E.	19:	—
905.	Onämnd gen. I. I. W., Höja, Engelholm	50:	—
907.	Den $^{15}/_{5}$ 1901	24:	75
909.	Kollekt i Betel, Örebro gen. A. B.	37:	21
910.	Missionsvänner i Hörsta gen. P. L.	6:	19
911.	D:o i Folketorp gen. d:o	3:	81
912.	K. & J. B.	50:	—
913.	Telegrafisternas mfg. gen. S. U.	122:	50
914.	Gen. L. F. H., Bjurbäck	2:	17
916.	Insaml. å listor gen. S. E. H., Sandseryd	125:	—
918.	Ps. 9: 10, 11	500:	—
919.	Lindes syföreningar gen. C. C.	80:	—
	Kronor	3,306:	12

Till de hungrande.

820.	A. K.	2:	—
822.	B. O., Laxsjö gen. H. H., Hammerdal	10:	—
823.	Hemsö mfg. gen. N. Ö.	10:	—
827.	Gen. P., Wisingsö	4:	50
831.	Kollekt i Levede Kyrka, Burge	14:	25
835.	H. K., Malmö	10:	—
836.	K. A. E. gen. M. S., Mora	10:	—
838.	Insamladt gen. E. B., Dufed	100:	—
839.	Gen. A., G., Karlskrona	1:	—
841.	Ett löfte till Herren af Onämnd gen. C. F. L.	5:	—
861.	L. gen. H. D., Skellefteå	5:	—
862.	S. N. gen. d:o	1:	—
864.	M. A., Berga, Nyköping	15:	—
867.	Insaml. i Torp & Stöde gen. E. B.	65:	—
868.	A. B., Stockholm	10:	—
873.	Torpa friförsaml. gen. C. J. K.	15:	—
874.	K. F. U. K., Torpa gen. d:o	10:	—
875.	K. F. U. M. d:o d:o	5:	—
877.	K. S., Stenhamra, Svartsjö	20:	—
879.	Jönköpings mfg. gen. K. P.	109:	31
880.	Insaml. Erska missionshus gen. A. L.	12:	21
881.	A. L.	12:	79
882.	Behållning af en försäljning i Upsala d. $^{9}/_{5}$ samt insamladt å listor gen. fru G. Johansson	700:	—
885.	Missionsvänner i Ovesholm gen. M. K.	42:	—
886.	Syskonen S., Norrköping	10:	—
888.	Insamladt i Sundsvall & Stöde	100:	—
889.	D:o af Spjutbäcks Ungdomsförening O. M.	42:	—
891.	Wads mfg. gen. H. L.	20:	—
892.	Wads Arbetsfören. gen. d:o	10:	—
902.	Stenstorps Nykterhetsfören. gen. E. S., Jönköping	100:	21
906.	Gen. W. Klockrike,	25:	—
908.	S. N. gen. H. D., Skellefteå	1:	—
915.	Insamladt i Sundsvall m. fl. platser gen. E. B.	100:	—
917.	Insamling gen. K. V., Jernboås	60:	—
920.	R—str., Arboga	10:	—
921.	H. W., Karlskrona	5:	—
922.	Systrarna D. N. & O. F., Tejarp	50:	—
	Summa kr.	1,722:	27

Med varmt tack till alla gifvare!

Men du har gifvit dem, som frukta dig ett banér, dit de kunna fly undan bågen. Sela. På det dina älskade må varda räddade, hjälp med din högra hand och bönhör oss! Ps. 60: 6, 7.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co. 1901.